നിരാകരണപത്രം

(Disclaimer)

പ്രാദേശികഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്ത വിധിന്യായം നിർമിത ബുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത വിവർത്തന ഉപകരണത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ കേരള ഹൈക്കോടതിയിലെ ഐ.റ്റി.ഡയറക്ടറേറ്റ് സാധൂകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ ആശയപരമായോ സാംഗത്യപരമായോ വ്യാകരണപരമായോ ആഖ്യാനപരമായോ തെറ്റുകൾ കടന്നു കൂടാൻ സാധ്യതയുള്ളതാണ്. ഈ തർജ്ജമ കേവലം വ്യവഹാരകക്ഷികളുടെയും പൊതുജനങ്ങളുടെയും പൊതുവായ അറിവിലേക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്. ഔദ്യോഗികവും പ്രായോഗികവുമായ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കും വിധി നിർവ്വഹണ നടപ്പാക്കലുകൾക്കും പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പ് ആധികാരികവും അന്തിമവും ആയിരിക്കും.

ഭാരത് ഭൂഷൺ അഗർവാൾ

v.

കേരള സംസ്ഥാനം

(ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 834/2009)

2021 ഒക്ടോബർ 06

[ജസ്റ്റിസ് ഇന്ദിര ബാനർജി, ജസ്റ്റിസ് എസ്. രവീന്ദ്ര ഭട്ട്]

കേരള വന നിയമം – വകുപ്പുകൾ 2(f), 27, 69 – അപ്പീൽവാദിയെ വിചാരണക്കോടതി, വകുപ്പ് 27(1)(d) പ്രകാരവും ട്രാൻസിറ്റ് ചട്ടങ്ങളിലെ ചട്ടം 3(iii), ചട്ടം 23 എന്നിവ പ്രകാരവും കുറ്റക്കാരനാണെന്ന് കണ്ടെത്തി ശിക്ഷിച്ചു – എന്നാൽ, സെഷൻസ് കോടതി അപ്പീൽവാദിയെ വെറുതെ വിട്ടു – ഈ വിധി ഹൈക്കോടതി റദ്ദാക്കി - അപ്പീലിൽ, വിധിച്ചു : ചന്ദനത്തൈലം ഒരു വനവിഭവമാണ് - എന്നാൽ, സാധനങ്ങൾ പിടിച്ചെടുത്തത് കൊണ്ടുമാത്രം, അത് നിയമവിരുദ്ധമാണെന്നതിനെക്കുറിച്ചോ അത് എവിടെ നിന്ന് ലഭിച്ചുവെന്നതിനെക്കുറിച്ചോ അപ്പീൽവാദിക്ക് വ്യക്തമായ അറിവുണ്ടായിരുന്നു എന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ ട്രാൻസിറ്റ് പാസ് നൽകാൻ കഴിയാത്തത് കൊണ്ട് അവർക്ക് സാധനങ്ങൾ നിയമവിരുദ്ധമായി ലഭിച്ചതാണെന്ന് അനുമാനിക്കാം എന്നോ ഉള്ള ഹൈക്കോടതിയുടെ കണ്ടെത്തൽ വകുപ്പ് 27 പ്രകാരം തെറ്റാണ് - അപ്പീൽവാദികൾ, ചന്ദനതൈലം എങ്ങനെയാണ് ശേഖരിച്ചതെന്ന് വിശദീകരിക്കുന്ന നിരവധി രേഖകൾ ഹാജരാക്കിയിരുന്നു - എന്നാൽ, പ്രതിഭാഗം സർക്കാരിന് നൽകിയ തെളിവുകൾ പോലും

കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കിയില്ല - സാധനങ്ങൾ നിയമവിരുദ്ധമായി ശേഖരിച്ചതാണെന്ന് അപ്പീൽവാദിക്ക് അറിയാമായിരുന്നു എന്ന് സംശയത്തിനതീതമായി തെളിയിക്കാൻ സർക്കാരിന് കഴിഞ്ഞില്ല - വകുപ്പ് 69, ഒരു കുറ്റം തെളിയിക്കാനുള്ള തെളിവുഭാരം പ്രതിയുടെ മേൽ ചുമത്തുന്നു എന്ന ഹൈക്കോടതിയുടെ നിഗമനം തെറ്റാണ് - അപവദിത വിധിന്യായം റദ്ദാക്കുന്നു - കേരള ഫോറസ്റ്റ് പ്രൊഡ്യൂസ് ട്രാൻസിറ്റ് ചട്ടങ്ങൾ : ചട്ടങ്ങൾ 3(iii), 23 - ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടം, 1973 - വകുപ്പ് 378.

ക്രിമിനൽ നിയമം - കുറ്റകരമായ മാനസികാവസ്ഥ അല്ലെങ്കിൽ കുറ്റം ചെയ്യുന്നയാൾക്ക് താൻ കുറ്റമാണ് ചെയ്യുന്നത് എന്ന ബോധ്യം - വിധിച്ചു : പൊതുവെ, ഓരോ കുറ്റകൃത്യത്തിലും പ്രതിയുടെ കുറ്റകരമായ മാനസികാവസ്ഥ ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണെന്ന ഒരു അനുമാനം നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട് - ഈ അനുമാനത്തെ, കുറ്റം സ്ഥാപിക്കുന്ന നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകളിലൂടെയോ അല്ലെങ്കിൽ ആ നിയമം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന വിഷയത്തിലൂടെയോ മാറ്റാൻ കഴിയും ; ഈ രണ്ട് കാര്യങ്ങളും പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട് - കേരള വന നിയമം - ആദായ നികുതി നിയമം,1961 - വകുപ്പ് 278 E - അവശ്യ സാധന നിയമം - വകുപ്പ് 10E.

കേരള വന നിയമം - വകുപ്പ് 69 പ്രകാരം വനവിഭവം സർക്കാരിന്റെ സ്വത്താണെന്ന അനുമാനം ബാധകമാകാത്ത സാഹചര്യങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു.

അപ്പീൽ അനുവദിച്ചുകൊണ്ട് കോടതി

വിധിച്ചു : 1.1 കേരള ഫോറസ്റ്റ് പ്രൊഡ്യൂസ് ട്രാൻസിറ്റ് ചട്ടങ്ങളിലെ ചട്ടം 3 അനുസരിച്ച്, ചട്ടങ്ങളിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പാസ്സ് ഇല്ലാതെ ആർക്കും മരമോ മറ്റ് വനവിഭവങ്ങളോ

ഇറക്കുമതി ചെയ്യാനോ കയറ്റുമതി ചെയ്യാനോ കടത്താനോ കഴിയില്ല. ചട്ടം 3 (3) അത്തരം പാസ്സ് ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള നടപടിക്രമങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. കൂടാതെ, ചട്ടം 23 അനുസരിച്ച്, ഈ ചട്ടങ്ങൾ ലംഘിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും ആറ് മാസം വരെ തടവോ അഞ്ഞൂറ് രൂപ വരെ പിഴയോ അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടും കൂടിയോ ഉള്ള ശിക്ഷ ലഭിക്കും. [ഖണ്ഡിക 16]

1.2 ചന്ദനത്തൈലം ഒരു വനവിഭവമാണെന്ന അനുമാനത്തിൽ കോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച അപവദിത വിധിന്യായം നിയമത്തിന്റെ ശരിയായ വിലയിരുത്തലിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്. ഈ കേസിൽ, പിടിച്ചെടുത്ത വസ്തുക്കളുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശത്തെ അപ്പീൽവാദി ചോദ്യം ചെയ്തില്ല. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 69 പ്രകാരം ഒരാളുടെ കൈവശം ഒരു വനവിഭവം കണ്ടെത്തിയാൽ അത് സംസ്ഥാനത്തിന്റേതോ (അല്ലെങ്കിൽ കേന്ദ്രത്തിന്റേതോ) ആണെന്ന് അനുമാനിക്കുന്നു. ഈ അനുമാനം തിരുത്താവുന്ന ഒന്നാണ്. അതായത്, ഒരു വനവിഭവം ഒരാളുടെ കൈവശം കണ്ടാൽ അത് സർക്കാരിന്റേതാണെന്നുള്ള അനുമാനം തെറ്റാണെന്ന് തെളിയിക്കാൻ പ്രതിക്ക് സാധിക്കും. ഈ അനുമാനത്തിന് ആധാരമായ അടിസ്ഥാനപരമായ വസ്തുതകൾ തെളിയിക്കേണ്ട ബാധ്യത പ്രോസിക്യൂഷനാണ് എന്ന് ഈ കോടതി പല കേസുകളിലെ തീരുമാനങ്ങളിലും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ കേസിൽ, പിടിച്ചെടുത്ത സാധനങ്ങൾ അപ്പീൽവാദിയുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ളതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തിൽ നിന്ന് പിടിച്ചെടുത്തതാണെന്നുമുള്ള വസ്തുതയിൽ തർക്കമില്ല. വിദേശത്തേക്ക് കയറ്റി അയക്കാൻ വച്ചിരുന്ന സാധനങ്ങളാണ് വിമാനത്താവളത്തിൽ നിന്ന് പിടിച്ചെടുത്തത്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, വനവിഭവങ്ങൾ കൈവശം വച്ചിരുന്നു എന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ വസ്തുതകൾ സർക്കാർ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഈ കോടതിക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. [ഖണ്ഡികകൾ 20,21]

നൂർ ആഘ v. പഞ്ചാബ് സംസ്ഥാനം **(2008) 16 SCC 417;** ഭോല സിംഗ് v. പഞ്ചാബ് സംസ്ഥാനം **(2011) 1 SCC 653;** ഗംഗാധർ @ ഗംഗാറാം v. മധ്യപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം, **ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 504/2020-ൽ 2020 ഓഗസ്റ്റ് 5-ന് സുപ്രീം കോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച വിധി - ആശ്രയിച്ചു**

1.3 ചന്ദനത്തൈലം ഒരു വനവിഭവമാണ് എന്ന കാര്യത്തിൽ തർക്കമില്ല. എന്നാൽ, ഈ കേസിൽ പ്രതിക്കെതിരെ ചുമത്തിയ വകുപ്പ് 27(1)(d) പ്രകാരം, "സംരക്ഷിത വനത്തിൽ നിന്ന് നിയമവിരുദ്ധമായി കടത്തിയ ഏതെങ്കിലും പ്രധാന വനവിഭവം, അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് കൈപ്പറ്റുകയോ കൈവശം വെക്കുകയോ ചെയ്താൽ" അവർക്ക് ശിക്ഷ ലഭിക്കും. ഇവിടെ, പ്രതിയ്ക്ക് ഇത് നിയമ വിരുദ്ധമാണ് എന്ന അറിവുണ്ടായിരുന്നോ എന്ന കാര്യം പ്രധാനമാണ്. വകുപ്പ് 69 പ്രകാരമുള്ള അനുമാനം, വ്യക്തിയ്ക്ക് ഇതിനെക്കുറിച്ച് മുന്നറിവ് ഉണ്ടായിരുന്നെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ നിയമനിർമ്മാണ സമിതി ഒരു കാര്യം സ്വയമേവ സത്യമാണെന്നോ പറയുന്നതല്ല. മറിച്ച്, വസ്തുവിൻ്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശത്തെക്കുറിച്ചാണ് അത് പറയുന്നത്. അതായത്, "മറിച്ച് തെളിയിക്കപ്പെടുന്നതുവരെ വസ്തു സർക്കാരിൻ്റെതാണ്" എന്ന് അനുമാനിക്കുന്നു. ഇതൊരു പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണ്, കാരണം മറ്റ് ചില നിയമങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, ഈ കേസിൽ പ്രതിയുടെ കുറ്റകരമായ മാനസികാവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് ഒരു അനുമാനം ഈ നിയമം നിർദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. പകരം, ഇവിടെയുള്ള അനുമാനം വനവിഭവത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശത്തെക്കുറിച്ചാണ്. ഈ വിഷയം, അതായത്, കുറ്റം ചെയ്യുന്നയാൾക്ക് താൻ കുറ്റമാണ് ചെയ്യുന്നത് എന്ന ബോധ്യമുണ്ടോ എന്നത് ഒരു പ്രധാന നിയമപ്രശ്നമാണ്, ഈ കേസിൽ അത് വളരെ പ്രസക്തവുമാണ്. സാധാരണയായി, ഓരോ കുറ്റകൃത്യത്തിലും പ്രതിയുടെ കുറ്റകരമായ മാനസികാവസ്ഥ അല്ലെങ്കിൽ കുറ്റം ചെയ്യാനുള്ള കരുതിക്കൂട്ടിയുള്ള ഉദ്ദേശ്യം ഒരു

പ്രധാന ഘടകമാണെന്ന ഒരു അനുമാനം നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും, ഈ അനുമാനത്തെ, കുറ്റം സ്ഥാപിക്കുന്ന നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകളിലൂടെയോ അല്ലെങ്കിൽ ആ നിയമം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന വിഷയത്തിലൂടെയോ മാറ്റാൻ കഴിയും. ഈ രണ്ട് കാര്യങ്ങളും പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, സംസ്ഥാന സർക്കാർ, വനവിഭവം നിയമവിരുദ്ധമായി കടത്തിയതാണ് അല്ലെങ്കിൽ പ്രതി നിയമവിരുദ്ധമായി കൈവശം വച്ചതാണെന്നും ഈ വസ്തുതകൾ പ്രതിക്ക് അറിയാമായിരുന്നുവെന്നും തെളിയിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ അടിസ്ഥാനപരമായ വസ്തുതകൾ സംശയാതീതമായി തെളിയിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിനുശേഷം മാത്രമേ, പ്രതിക്ക് വിശ്വസനീയമായ ഒരു വിശദീകരണം നൽകാനുള്ള ബാധ്യതയുള്ളൂ. [ഖണ്ഡികകൾ 23-25]

നഥുലാൽ v. മധ്യപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം **AIR 1966 SC 43;** ഉമാശങ്കർ v. ഛത്തീസ്ഗഢ് സംസ്ഥാനം **(2001) 9 SCC 642: [2001] 3 Suppl. SCR 646;** രഘുനാഥ് സിംഗ് v. മധ്യപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം **1967 JLJ 234 (SC)** - ആശ്രയിച്ചു.

1.4 പിടിച്ചെടുത്ത സാധനങ്ങളിൽ അപ്പീൽവാദി സ്ഥാപനത്തിന്റെ ലേബലുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും, സാധനങ്ങൾ കടത്താനുള്ള ലൈസൻസ് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നും തെളിയിക്കാൻ സർക്കാർ ശ്രമിച്ചു എന്നതിൽ സംശയമില്ല. എന്നാൽ, പ്രതി അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് വനവിഭവങ്ങൾ നിയമവിരുദ്ധമായി കൈവശം വെച്ചു എന്ന് തെളിയിക്കാൻ ഇത് മാത്രം മതിയാകില്ല. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, വകുപ്പ് 69 പ്രകാരമുള്ള അനുമാനം ബാധകമല്ല. കാരണം, ആ വകുപ്പ് വനവിഭവം സർക്കാരിന്റേതാണ് എന്ന് അനുമാനിക്കണമെന്ന് മാത്രമാണ് നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. അപ്പീൽവാദി 45 ഇൻവോയ്സുകളും രസീതുകളും അടങ്ങിയ രേഖകൾ ഹാജരാക്കി,

സാധനങ്ങൾ എവിടെ നിന്ന്, എങ്ങനെ, വാങ്ങി എന്നും, 104 ഓളം ഇടപാടുകൾ നടത്തിയെന്നും ബോധിപ്പിച്ചു. അതിനാൽ, വകുപ്പ് 27 (1)(d) പ്രകാരമുള്ള അനുമാനം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നതാണ് നിലവിലെ ചോദ്യം. രേഖാമൂലമുള്ള തെളിവുകൾ പ്രകാരം, വിമാനത്താവളത്തിൽ നിന്ന് പിടിച്ചെടുത്ത കാർട്ടണുകൾ ജർമ്മനി, ഫ്രാൻസ്, സ്പെയിൻ എന്നിവിടങ്ങളിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതായിരുന്നു. അപ്പീൽവാദി ഹാജരാക്കിയ രസീതുകളോ മറ്റ് പ്രാഥമിക തെളിവുകളോ കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കിയില്ല. അതുപോലെ, എണ്ണ വിറ്റ വ്യാപാരികളെ കണ്ടെത്താൻ സർക്കാർ ശ്രമിച്ചെന്നും, അപ്പീൽവാദി നൽകിയ തെളിവുകൾ വിശ്വസനീയമല്ലെന്നും കാണിക്കാൻ ഒരു തെളിവും ഹാജരാക്കിയില്ല. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, സാധനങ്ങൾ നിയമവിരുദ്ധമായി ലഭിച്ചതാണെന്ന് അപ്പീൽവാദിക്ക് അറിയാമായിരുന്നു എന്ന് സംശയതാതീതമായി തെളിയിക്കാൻ സർക്കാരിന് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്ന് പറയാം. [ഖണ്ഡികകൾ 26-27]

1.5 പിടിച്ചെടുത്ത വനവിഭവങ്ങൾ മറിച്ച് തെളിയിക്കപ്പെടുന്നതുവരെ സംസ്ഥാന സർക്കാരിന്റേതായി കണക്കാക്കുന്നത്, പ്രതിക്ക് കുറ്റകരമായ മാനസികാവസ്ഥ ഉണ്ടായിരുന്നു അല്ലെങ്കിൽ താൻ ചെയ്യുന്നത് കുറ്റമാണെന്ന തികഞ്ഞ ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന അനുമാനത്തിലേക്ക് സ്വയമേവ നയിക്കുമെന്ന ഹൈക്കോടതിയുടെ നിഗമനം ശരിയല്ല. മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, സാധനങ്ങൾ പിടിച്ചെടുത്തത് കൊണ്ടുമാത്രം, അവയുടെ നിയമവിരുദ്ധമായ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചോ ഉത്ഭവത്തെക്കുറിച്ചോ അപ്പീൽവാദിക്ക് വ്യക്തമായ അറിവുണ്ടായിരുന്നു എന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ ട്രാൻസിറ്റ് പാസ് നൽകാൻ കഴിയാത്തത് കൊണ്ട് അവർക്ക് സാധനങ്ങൾ നിയമവിരുദ്ധമായി ലഭിച്ചതാണെന്ന് അനുമാനിക്കാം എന്നോ ഉള്ള ഹൈക്കോടതിയുടെ കണ്ടെത്തൽ വകുപ്പ് 27 പ്രകാരം തെറ്റാണ്. അപ്പീൽവാദികൾ,

ചന്ദനതൈലം എങ്ങനെയാണ് ശേഖരിച്ചതെന്ന് വിശദീകരിക്കുന്ന നിരവധി രേഖകൾ ഹാജരാക്കിയിരുന്നു, അതിനാൽ, ഹൈക്കോടതിയുടെ ഈ അനുമാനത്തെ ന്യായീകരിക്കാൻ കഴിയില്ല. സർക്കാരിന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന രേഖകൾ ഹാജരാക്കുന്നതിലും അവ വിശ്വസനീയമല്ലെന്ന് തെളിയിക്കുന്നതിലും സർക്കാർ വീഴ്ച വരുത്തുന്നത് പ്രതിയെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണമാവില്ല. പിടിച്ചെടുത്ത സാധനങ്ങളുടെ ലേലത്തിൽ പങ്കെടുത്തതും അത് വാങ്ങിയതും അപ്പീൽവാദിയെ കുറ്റക്കാരനാക്കുന്നു എന്ന നിഗമനത്തിൽ കോടതിക്ക് എത്താൻ കഴിയില്ല. കരാർ ബാധ്യതകൾ നിറവേറ്റുക എന്നത് ഉൾപ്പെടെ അത്തരം ഒരു നടപടിക്ക് പല കാരണങ്ങളുമുണ്ടാകാം. സെഷൻസ് കോടതി പ്രതിയെ വെറുതെ വിട്ടുകൊണ്ട് പുറപ്പെടുവിച്ച ഉത്തരവിൽ ഹൈക്കോടതി ഇടപെട്ടത് ശരിയല്ലെന്ന് ഈ കോടതിക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. വകുപ്പ് 69, തെളിവുഭാരം പ്രതിയുടെ മേൽ ചുമത്തുന്നു എന്ന ഹൈക്കോടതിയുടെ നിഗമനം തെറ്റാണ്. വകുപ്പ് 69 ലെ വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്ന് അത്തരമൊരു നിഗമനത്തിലെത്താൻ സാധിക്കില്ല. വകുപ്പ് 27(1)(d) പ്രകാരം, സാധനങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് അതായത്, അത് നിയമവിരുദ്ധമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയാണ് ലഭിച്ചതെന്ന് പ്രതിക്ക് വ്യക്തമായ അറിവുണ്ടായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത സംശയാതീതമായി തെളിയിക്കേണ്ടത് പ്രോസിക്യൂഷനാണ്. പ്രതിഭാഗത്തിന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്നതും സർക്കാരിന് നൽകിയതുമായ രേഖകൾ കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കിയില്ല. അതുപോലെ, സർക്കാരിന്റെ വാദങ്ങൾ ശരിയാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ ആവശ്യമായ പ്രാഥമിക തെളിവുകൾ പോലും ഹാജരാക്കുകയോ തെളിയിക്കുകയോ ചെയ്തില്ലെന്നും രേഖാമൂലമുള്ള വസ്തുതകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു.അപവദിത വിധിന്യായം തെറ്റാണ്. അതിനാൽ, അത് റദ്ദാക്കുന്നു. [ഖണ്ഡികകൾ 28–30]

സുരേഷ് ലോഹിയ v. മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാനം **(1996) 10 SCC 397; [1996] 5 Suppl. SCR 130 – ബാധകമല്ലെന്ന് വിധിച്ചു.**

ഫോറസ്റ്റ് റേഞ്ച് ഓഫീസർ v. പി. മുഹമ്മദ് അലി **1993 Supp (3) SCC 627;** സ്റ്റാൻഡേർഡ് എസ്സെൻഷ്യൽ ഓയിൽ ഇൻഡസ്ട്രീസ് v. ഫോറസ്റ്റ് റേഞ്ച് ഓഫീസർ **(2018) 16 SCC 180 : [2018] 3 SCR 532 – ആശ്രയിച്ചു.**

ഘൂരെ ലാൽ v. ഉത്തർപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം **(2008) 10 SCC 450 : [2008] 11 SCR 499 – പരാമർശിച്ചു.**

കേസ് നിയമ സൂചിക

[2008] 11 SCR 499	**പരാമർശിച്ചു**	**ഖണ്ഡിക 6**
[1996] 5 Suppl. SCR 130	**ബാധകമല്ലെന്ന് വിധിച്ചു**	**ഖണ്ഡിക 7**
[2018] 3 SCR 532	**ആശ്രയിച്ചു**	**ഖണ്ഡിക 7**
[2001] 3 Suppl. SCR 646	**ആശ്രയിച്ചു**	**ഖണ്ഡിക 24**

ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ അധികാരിത : ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 834/2009

ബഹുമാനപ്പെട്ട കേരള ഹൈക്കോടതി ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 556/2001 ൽ 19.12.2008 ന് പുറപ്പെടുവിച്ച വിധിന്യായത്തിൽ നിന്നും ഉത്തരവിൽ നിന്നും .

രഞ്ജീത് കുമാർ, സീനിയർ അഡ്വ.,രാജീവ് കെ. ഗാർഗ്, ആശിഷ് ഗാർഗ്, ടി. എൽ. ഗാർഗ്

എന്നിവർ - അപ്പീൽവാദിക്ക് വേണ്ടി

അഡ്വ. സി. കെ. ശശി - എതിർകക്ഷിക്ക് വേണ്ടി

കോടതിയുടെ വിധിന്യായം പ്രസ്താവിച്ചത്

ജസ്റ്റിസ് എസ്. രവീന്ദ്ര ഭട്ട്

1. സെഷൻസ് ജഡ്ജി പുറപ്പെടുവിച്ച വിധിന്യായം റദ്ദാക്കുകയും, തുടർന്ന് കേരള വന നിയമം വകുപ്പ് 27 പ്രകാരമുള്ള കുറ്റവും ശിക്ഷയും (3 വർഷം തടവ്) പുനഃസ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള കേരള ഹൈക്കോടതിയുടെ[1] വിധിന്യായത്തിനെതിരായ പ്രത്യേക അനുമതിയോടുകൂടിയുള്ള അപ്പീലാണിത്.

2. ഒന്നാമത്തെ അപ്പീൽവാദി, ചന്ദനത്തൈലം നിർമ്മിക്കുകയും വ്യാപാരം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്ന അപ്പീൽവാദി സ്ഥാപനത്തിന്റെ പങ്കാളിയാണെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നു. 1994 ജനുവരി 4-ന് ലഭിച്ച വിവരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, കേരള വനംവകുപ്പ് ഉദ്യോഗസ്ഥർ കരിപ്പൂർ വിമാനത്താവളത്തിൽ നിന്ന് 37 കാർട്ടനുകളിലായി 460 കിലോഗ്രാം ചന്ദനത്തൈലം പിടിച്ചെടുത്തു. ഈ തൈലം അപ്പീൽവാദി സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ളതായിരുന്നു. പിന്നീട് സർക്കാർ നൽകിയ ക്രിമിനൽ പരാതിയിൽ പറയുന്നത്, അന്വേഷണത്തിനിടെ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഓഫീസ് പരിശോധിക്കുകയും അവിടെ നിന്ന് 73.6 കിലോഗ്രാം ചന്ദനത്തൈലം കൂടി പിടിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തു എന്നാണ്. നിയമവിരുദ്ധമായി വനവിഭവം കൈവശം വെച്ചെന്നും അത്

1 ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 556/2001,തീയതി 19-12-2008

കടത്തിക്കൊണ്ടുപോയെന്നുമുള്ള ആരോപണങ്ങളെ അപ്പീൽവാദി കമ്പനി എതിർത്തു. തങ്ങൾ ചന്ദനത്തൈലം സംസ്കരിച്ച് നിർമ്മിക്കുകയും അത് നാല് വ്യത്യസ്ത രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് കയറ്റുമതി ചെയ്യുകയുമായിരുന്നു എന്നാണ് അവർ വാദിച്ചത്. എന്നാൽ, ചന്ദനത്തൈലം ഒരു വനവിഭവമാണെന്നും, അതിനാൽ ട്രാൻസിറ്റ് ലൈസൻസ് ഇല്ലാതെ ഇത് കൊണ്ടുപോകുന്നത് നിയമവിരുദ്ധമാണെന്നും കേരള വനംവകുപ്പ് അവരുടെ പരാതിയിൽ ആരോപിച്ചു.

3. പരാതിയെ തുടർന്നുള്ള ക്രിമിനൽ നടപടികളിൽ അപ്പീൽവാദി താൻ നിരപരാധിയാണെന്ന് വാദിച്ചു. ചന്ദനത്തൈലം വനവിഭവമായി കണക്കാക്കാനാവില്ലെന്നും ചന്ദനമരമാണ് വനവിഭവവമെന്നും വാദിച്ചു. ഇത് കൂടാതെ തന്നെ, ചന്ദനത്തൈലം നിർമ്മിക്കാൻ അപ്പീൽവാദിക്ക് സാധുതയുള്ള ഒരു ലൈസൻസ് നിലവിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു.പ്രോസിക്യൂഷൻ നാല് സാക്ഷികളെയാണ് വിസ്തരിച്ചത്. അതേസമയം, അപ്പീൽവാദി രണ്ട് പ്രതിഭാഗം സാക്ഷികളുടെ മൊഴികളെയാണ് ആശ്രയിച്ചത്. രേഖാമൂലമുള്ള തെളിവുകൾ പരിശോധിച്ച താമരശ്ശേരി ജൂഡീഷ്യൽ മജിസ്ട്രേറ്റ് (വിചാരണ കോടതി) വിധിന്യായം[2] പ്രഖ്യാപിച്ചു. അപ്പീൽവാദി കുറ്റക്കാരനാണെന്ന് കണ്ടെത്തുകയും കേരള വന നിയമം വകുപ്പ് 27 (1) (d) പ്രകാരം, 3 വർഷം കഠിനതടവും 2000 രൂപ പിഴയും കേരള ഫോറസ്റ്റ് പ്രൊഡ്യൂസ് ട്രാൻസിറ്റ് ചട്ടങ്ങളിലെ ചട്ടം 3 (iii) ചട്ടം 23 എന്നിവ പ്രകാരം 6 മാസം തടവും വിധിച്ചു.

4. മേൽപ്പറഞ്ഞ ശിക്ഷാവിധിയിൽ അതൃപ്തനായ അപ്പീൽവാദി കോഴിക്കോട് സെഷൻസ്

2 തീയതി 19.08.1997

കോടതിയെ സമീപിച്ചു. സെഷൻസ് കോടതി അതിന്റെ വിധിന്യായത്തിലൂടെ[3] വിചാരണ കോടതിയുടെ കണ്ടെത്തലുകൾ റദ്ദാക്കി. സെഷൻസ് കോടതി അപ്പീൽവാദി ഉന്നയിച്ച വാദം അംഗീകരിച്ചു. സെൻട്രൽ എക്സൈസ് അധികൃതർ നൽകിയ സർട്ടിഫിക്കറ്റ് പ്രകാരം ഫാക്ടറിയിൽ ചന്ദനത്തൈലം കൈവശം വെച്ചത് നിയമവിരുദ്ധമല്ലെന്ന് കോടതി കണ്ടെത്തി. കേരള വന നിയമം വകുപ്പ് 27 പ്രകാരമുള്ള ശിക്ഷ ലഭിക്കണമെങ്കിൽ, ചന്ദനത്തൈലം ഒരു സംരക്ഷിത വനത്തിൽ നിന്നോ, സംരക്ഷിത വനമാക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ച സ്ഥലത്തുനിന്നോ നിയമവിരുദ്ധമായോ അനുമതിയില്ലാതെയോ കടത്തിക്കൊണ്ടുപോയി എന്ന് കണ്ടെത്തേണ്ടതുണ്ടെന്നും കോടതി വ്യക്തമാക്കി.

5. അപ്പീൽവാദിയെ വെറുതെവിട്ടതിലും സെഷൻസ് ജഡ്ജിയുടെ കണ്ടെത്തലുകളിലും പ്രതിഷേധിച്ച് സർക്കാർ അപ്പീൽ നൽകി. ഈ അപ്പീൽ പരിഗണിച്ച ഹൈക്കോടതി, സെഷൻസ് കോടതിയുടെ വിധിന്യായം രണ്ട് കാരണങ്ങളാൽ റദ്ദാക്കി. അപ്പീൽവാദികൾക്ക് ചന്ദനത്തൈലം നിർമ്മിക്കാൻ ലൈസൻസ് ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, ഇത്രയധികം അളവിൽ ചന്ദനത്തൈലം കൈവശം വെച്ചതിനെക്കുറിച്ച് വിശദീകരിക്കാൻ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞില്ലെന്ന് ഹൈക്കോടതി അപവദിത വിധിന്യായത്തിലും ഉത്തരവിലും ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. അനുവദനീയമല്ലാത്ത അളവിൽ ചന്ദനത്തൈലം കൈവശം വെച്ചതിന് പ്രതിക്കെതിരെ കുറ്റം ചുമത്തുമ്പോൾ, അതിന്റെ നിർമ്മാണത്തിനായി ഉപയോഗിച്ച അസംസ്കൃത വസ്തുക്കളുടെയും നിർമ്മിച്ച ചന്ദനത്തൈലത്തിന്റെയും കൃത്യമായ കണക്കുകൾ ഹാജരാക്കാൻ പ്രതിക്ക് ബാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു. പി.ഡബ്ല്യു-4 തന്റെ മൊഴിയിൽ പറഞ്ഞത്, അസംസ്കൃത ചന്ദനവും 'റെഡ് ഓയിൽ' എന്നറിയപ്പെടുന്ന അസംസ്കൃത

3 തീയതി 20.11.2000

ചന്ദനത്തൈലവും ശേഖരിച്ചതിന്റെ തീയതികളും മറ്റു വിവരങ്ങളും നൽകുന്നതിൽ പ്രതി അല്ലെങ്കിൽ കുറ്റാരോപിതൻ പരാജയപ്പെട്ടു എന്നാണ്. വിചാരണസമയത്തും ഈ അസംസ്കൃത വസ്തുക്കൾ ആരിൽ നിന്നാണ് വാങ്ങിയതെന്ന് വ്യക്തമാക്കാൻ അപ്പീൽവാദിക്ക് കഴിഞ്ഞില്ലെന്ന് കോടതി കണ്ടെത്തി. പ്രതിഭാഗത്തിന് ഈ നിർണായക വിഷയം വിശദീകരിക്കാൻ കഴിയാത്തത് സെഷൻസ് കോടതിയുടെ കണ്ടെത്തലുകളെ ദുർബലപ്പെടുത്തി. കേരള വന നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 69 പ്രകാരം, നിയമവിരുദ്ധമായി കൈവശം വെച്ചതായി കണ്ടെത്തിയാൽ കുറ്റകൃത്യം ചെയ്തതായി കണക്കാക്കുമെന്നതിനാൽ, പിടിച്ചെടുത്ത അസംസ്കൃത വസ്തുക്കളുടെ കണക്ക് നൽകേണ്ടത് പ്രതിയുടെ ബാധ്യതയാണെന്ന് ഹൈക്കോടതി ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. 5,430 കിലോഗ്രാം ചന്ദനത്തൈലം നിർമ്മിക്കാൻ കുറഞ്ഞത് 5,600 കിലോഗ്രാം അസംസ്കൃത ചന്ദനത്തൈലം ആവശ്യമാണ്. ഇതിന് 200 മെട്രിക് ടൺ ചന്ദനം വേണം. ഈ കണക്കുകൾ പരിഗണിച്ച്, ചന്ദനത്തൈലം കൈവശം വെച്ചതിനെ ന്യായീകരിക്കാൻ നിർമ്മാണ ലൈസൻസ് മാത്രം മതിയാകില്ലെന്നും, അത് പ്രതിയെ ക്രിമിനൽ ഉത്തരവാദിത്തത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കില്ലെന്നും ഹൈക്കോടതി വ്യക്തമാക്കി.

6. അപ്പീൽ കോടതിക്ക് ഒരു വിടുതൽ ഉത്തരവിൽ ഇടപെടാൻ കഴിയുന്നത് കാര്യമാത്രമായതും നിർബന്ധിതവുമായ കാരണങ്ങളാൽ മാത്രമാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ ഹൈക്കോടതി ഘൂരെ ലാൽ v. ഉത്തർപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം[4] എന്ന കേസിലെ ഈ കോടതി വിധി ഉദ്ധരിച്ചു. അപ്പീൽവാദിയുടെ ശിക്ഷയിൽ ഇടപെടാൻ സെഷൻസ് കോടതിക്ക് മതിയായതോ നിർബന്ധിതമോ ആയ കാരണങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന്

4 (2008) 10 SCC 450

ഹൈക്കോടതി വിധിച്ചു. പൊതുനന്മ ലക്ഷ്യമിട്ടുള്ള നിയമത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്ത്, ആ നിയമത്തിന് ഒരു ലക്ഷ്യാധിഷ്ഠിത വ്യാഖ്യാനം നൽകേണ്ടതുണ്ടെന്ന് നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഹൈക്കോടതി വിധി അവസാനിപ്പിച്ചു.

7. വസ്തു "വനവിഭവം" ആണെങ്കിൽ മാത്രമേ കുറ്റം ചുമത്താൻ സാധിക്കൂ എന്ന കാര്യം പരിഗണിക്കുന്നതിൽ ഹൈക്കോടതി പരാജയപ്പെട്ടു എന്ന് മുതിർന്ന അഭിഭാഷകനായ രഞ്ജിത് കുമാർ അപ്പീൽവാദിക്ക് വേണ്ടി വാദിച്ചു. ആ നിയമത്തിലെ 'വനവിഭവം' എന്ന പദത്തിന്റെ നിർവചനത്തെ ആശ്രയിച്ച്, വകുപ്പ് 2(f)(i)[5], ചന്ദനം ഒരു വനവിഭവമാണെന്ന് പ്രത്യേകമായി പറയുന്നുവെന്ന് സമർപ്പിച്ചു. അതുകൊണ്ട്, 'വുഡ് ഓയിലിൽ' (മരത്തിന്റെ എണ്ണ) ചന്ദനത്തൈലം ഉൾപ്പെടുന്നുവെന്ന് വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നും വാദിച്ചു. സുരേഷ് ലോഹിയ v. മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാനം[6], സ്റ്റാൻഡേർഡ് എസ്സെൻഷ്യൽ ഓയിൽ

5 വകുപ്പ് 2 (f): 'വനം' എന്നതിന്റെ നിർവചനം
(f) 'വനം' എന്നതിൽ താഴെ പറയുന്നവ ഉൾപ്പെടുന്നു:
(i) ഒരു വനത്തിൽ നിന്ന് കണ്ടെടുത്തതോ അല്ലെങ്കിൽ അവിടെ നിന്ന് കൊണ്ടുവന്നതോ ആയ താഴെ പറയുന്നവ:
മരം, മരക്കരി, മരത്തിൽ നിന്നെടുക്കുന്ന എണ്ണ, മരപ്പശ, മരക്കറ, മരത്തൊലി, അരക്ക്, ചന്ദനം, തേക്ക് എന്നിവയുടെ നാരുകളും വേരുകളും; കൂടാതെ,
(ii) ഒരു വനത്തിൽ നിന്ന് കണ്ടെത്തുന്നതോ അവിടെ നിന്ന് കൊണ്ടുവരുന്നതോ ആയ താഴെ പറയുന്നവയും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു:
a) മരങ്ങൾ, അവയുടെ ഇലകൾ, പൂക്കൾ, കായ്കൾ, കൂടാതെ മരങ്ങളുടെ ഇവിടെ പ്രത്യേകമായി പറയാത്ത മറ്റ് ഭാഗങ്ങളും ഉത്പന്നങ്ങളും.
b) മരങ്ങളല്ലാത്ത ചെടികൾ, അതായത്, പൂല്ല്, വള്ളികൾ, ഈറ്റ, പായൽ തുടങ്ങിയവയും അത്തരം ചെടികളുടെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളും ഉത്പന്നങ്ങളും;
c) പട്ടുനൂൽപ്പുഴുവിന്റെ കൊക്കൂണുകൾ, തേൻ, മെഴുക്,
d) പീറ്റ്, ഉപരിതല മണ്ണ്, പാറ, ധാതുക്കൾ (ചുണ്ണാമ്പുകല്ല്, ലാറ്ററൈറ്റ് എന്നിവ ഉൾപ്പെടെ), ധാതു എണ്ണകൾ, ഖനികളിൽ നിന്നും ക്വാറികളിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്ന എല്ലാ ഉത്പന്നങ്ങളും."

6 (1996) 10 SCC 397

ഇൻഡസ്ട്രീസ് v. ഫോറസ്റ്റ് റേഞ്ച് ഓഫീസർ[7] എന്നീ കേസുകളിലെ ഈ കോടതിയുടെ തീരുമാനങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ച്, ഒരു നിയമം അല്ലെങ്കിൽ അതിലെ വ്യക്തമായ വ്യവസ്ഥകൾ പ്രകാരമുള്ള പരിധി കടന്ന് പ്രവർത്തിക്കാൻ കോടതികൾക്ക് കഴിയില്ലെന്ന് അപ്പീൽവാദിയുടെ അഭിഭാഷകൻ വാദിച്ചു, പ്രത്യേകിച്ചും ക്രിമിനൽ കുറ്റങ്ങൾ ചുമത്തുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ.

8. തനിക്ക്, റെഡ് ഓയിലിൽ നിന്ന് ചന്ദനത്തൈലം നിർമ്മിക്കാൻ സാധുതയുള്ള ലൈസൻസ് ഉണ്ടെന്ന് അപ്പീൽവാദി തെളിയിച്ചതുകൊണ്ട് ഒരു കുറ്റവും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് അപ്പീൽവാദി വാദിച്ചു. സെൻട്രൽ എക്സൈസ് ചട്ടങ്ങൾ, 1944 പ്രകാരം സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന രേഖകളിലൂടെ അസംസ്കൃത വസ്തുക്കൾ താൻ സ്വന്തമാക്കിയത് നിയമപരമായാണെന്ന് സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും വാദിച്ചു. അതിനാൽ, ചന്ദനത്തൈലം കൈവശം വെച്ചത് നിയമവിരുദ്ധമാണെന്ന് കണക്കാക്കാനാവില്ലെന്നും വാദിച്ചു. രഞ്ജിത്ത് കുമാർ എന്ന അഭിഭാഷകൻ പറഞ്ഞത്, ചന്ദനത്തൈലം നിർമ്മിക്കാൻ ആവശ്യമായ അസംസ്കൃത വസ്തുക്കൾ എവിടെ നിന്ന്, എങ്ങനെ ലഭിച്ചു എന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ അപ്പീൽവാദികൾ കൃത്യമായി രജിസ്റ്ററിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് എന്ന കാര്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ ഹൈക്കോടതിക്ക് പിഴവ് സംഭവിച്ചു എന്നാണ്. കൂടാതെ, അസംസ്കൃത വസ്തുക്കൾ നൽകിയ വ്യക്തികളിൽ നിന്നോ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ നിന്നോ ഇതിന് വിരുദ്ധമായ തെളിവുകൾ ഇല്ലാത്തതിനാൽ, നിർമ്മിച്ച ഉത്പന്നം നിയമവിരുദ്ധമായി ശേഖരിച്ച ചന്ദനത്തിൽ നിന്നോ റെഡ് ഓയിലിൽ നിന്നോ ആണ് ഉണ്ടാക്കിയത് എന്ന് അനുമാനിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. ചന്ദനത്തൈലം നിർമ്മിക്കാൻ

7 (2018) 16 SCC 180

നിയമപ്രകാരമുള്ള ലൈസൻസിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അപ്പീൽവാദികൾ വർഷങ്ങളോളം ഈ ഉത്പന്നം കയറ്റുമതി ചെയ്തത് എന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. ഇത് രാജ്യത്തിന് വിലപ്പെട്ട വിദേശനാണ്യം നേടാൻ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പ്രവൃത്തിയിൽ എന്തെങ്കിലും നിയമവിരുദ്ധത ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, ഇത്രയും കാലം കയറ്റുമതി നടക്കുമായിരുന്നില്ല എന്നും വാദിച്ചു.

9. ഹൈക്കോടതിക്ക് നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 27-ഉം വകുപ്പ് 69-ഉം തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചില്ല എന്നാണ് അഭിഭാഷകൻ സമർപ്പിച്ചത്. അദ്ദേഹം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞത്, വകുപ്പ് 69 വനവിഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് മാത്രമാണ് പറയുന്നത്, എന്നാൽ വകുപ്പ് 27 ഒരു സംരക്ഷിത വനത്തിൽ നിന്ന് നിയമവിരുദ്ധമായി കടത്തിയ വനവിഭവങ്ങളെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. വകുപ്പ് 69-ലെ വ്യവസ്ഥ ഇവിടെ ബാധകമാണെന്ന് വിധിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഹൈക്കോടതി അപ്പീൽവാദിയെ ശിക്ഷിച്ചത്. വാസ്തവത്തിൽ, ചന്ദനത്തൈലം വാങ്ങിയ വ്യക്തികളുടെയും സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും വിശദാംശങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയ രജിസ്റ്ററുകൾ ഹാജരാക്കി അപ്പീൽവാദി അവരുടെ ഉത്തരവാദിത്വം നിറവേറ്റിയിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ, അത്തരം രേഖകൾ വ്യാജമാണെന്ന് തെളിയിക്കാനുള്ള ചുമതല പ്രോസിക്യൂഷനായിരുന്നു. സാധാരണ ബിസിനസ്സ് ഇടപാടുകളുടെ ഭാഗമായി സൂക്ഷിക്കുന്ന ഈ രേഖകൾ പ്രോസിക്യൂഷന് തെറ്റാണെന്ന് തെളിയിക്കാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട്, ചന്ദനത്തൈലം കൈവശം വെച്ചതിന്റെ അടിസ്ഥാനം നിയമവിരുദ്ധമാണെന്ന് തെളിയിക്കുന്നതിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ പരാജയപ്പെട്ടുവെന്ന കാര്യം കോടതികൾ, പ്രത്യേകിച്ച് വിചാരണ കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും പരിഗണിക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടു എന്ന് വാദിച്ചു.

10. നിയമവിരുദ്ധമായി കടത്തിയ ഏതെങ്കിലും വനവിഭവം ഒരു സ്ഥാപനം ബോധപൂർവ്വം കൈപ്പറ്റുകയോ കൈവശം വെക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമേ വകുപ്പ് 27 ബാധകമാകൂ എന്ന് മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. ഈ കേസിൽ, ഇത് തെളിയിക്കുന്നതിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ പരാജയപ്പെട്ടുവെന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. അപ്പീൽവാദി സംരക്ഷിത വനത്തിൽ നിന്ന് നിയമവിരുദ്ധമായി കടത്തിയ വനവിഭവങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് കൈപ്പറ്റുകയോ കൈവശം വെക്കുകയോ ചെയ്തുവെന്ന് പ്രോസിക്യൂഷൻ ഒരിക്കലും ആരോപിച്ചിട്ടില്ല. അതുപോലെ, വനത്തിൽ നിന്ന് വനവിഭവങ്ങൾ നിയമവിരുദ്ധമായി കടത്തിയെന്നും, അതിനെതിരെ നടപടികൾ നിലവിലുണ്ടെന്നതും ഒരു വിഷയമായിരുന്നില്ല. പരാതിയിൽ സംരക്ഷിത വനത്തിൽ നിന്ന് വനവിഭവങ്ങൾ നിയമവിരുദ്ധമായി കടത്തിക്കൊണ്ടുപോയെന്ന് ആരോപിച്ചിട്ടില്ല എന്ന കാര്യം പരിഗണിക്കുന്നതിൽ കീഴക്കോടതികൾ പരാജയപ്പെട്ടു എന്നാണ് അപ്പീൽവാദിയുടെ അഭിഭാഷകൻ വാദിച്ചത്. അതുപോലെ, നാല് സാക്ഷികളുടെയും മൊഴികളിൽ, പിടിച്ചെടുത്ത വനവിഭവങ്ങൾ സംരക്ഷിത വനത്തിൽ നിന്ന് നിയമവിരുദ്ധമായി എടുത്തതാണെന്ന് ആരും സൂചിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. അതിനാൽ, നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 27 (1) (ഡി) പ്രകാരമുള്ള കുറ്റകൃത്യത്തിന് വേണ്ട തെളിവുകൾ പ്രോസിക്യൂഷൻ ഹാജരാക്കിയില്ലെന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു.

11. കേരള വന നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 69 പ്രകാരം, ഉടമസ്ഥാവകാശം തർക്കത്തിലായിരിക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ വനവിഭവം സർക്കാരിന്റെ സ്വത്തായി കണക്കാക്കുമെന്ന് വാദിച്ചു. അതേസമയം, വകുപ്പ് 27 (1)(ഡി) പ്രകാരം, സംരക്ഷിത വനത്തിൽ നിന്ന് നിയമവിരുദ്ധമായി മാറ്റിയ വനവിഭവം ഒരാൾ അറിഞ്ഞുകൊണ്ട്

കൈവശം വെച്ചാൽ അത് കുറ്റകൃത്യമാണെന്നും വാദിച്ചു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, ചന്ദനത്തൈലം നിർമ്മിക്കാൻ അപ്പീൽവാദിയായ സ്ഥാപനത്തിന് സെൻട്രൽ എക്സൈസ് അധികൃതർ നൽകിയ സാധുവായ എൽ-4 ലൈസൻസ് ഉണ്ടെന്ന് സമർപ്പിച്ചു. കൂടാതെ, 1963-ലെ കേരള ജനറൽ സെയിൽസ് ടാക്സ് നിയമപ്രകാരവും 1956-ലെ സെൻട്രൽ സെയിൽസ് ടാക്സ് നിയമപ്രകാരവും സ്ഥാപനം രജിസ്റ്റർ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും തെളിയിച്ചു. അപ്പീൽവാദിയായ സ്ഥാപനത്തിന് ചന്ദനത്തിൽ നിന്ന് ചന്ദനത്തൈലം ഉത്പാദിപ്പിക്കാനുള്ള അടിസ്ഥാനസൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ, ബന്ധപ്പെട്ട വനവിഭവം നിയമവിരുദ്ധമായി കടത്തിക്കൊണ്ടുപോയി എന്ന് തെളിയിക്കാൻ വകുപ്പിന് ഒരു തെളിവും ഹാജരാക്കാൻ സാധിച്ചില്ല എന്നത് വ്യക്തമാണ്. സ്ഥാപനത്തിന് ഗോഡൗണിലും മറ്റ് സ്ഥലങ്ങളിലും ചന്ദനത്തൈലം കൈവശം വെക്കാനും അത് കൈകാര്യം ചെയ്യാനും അർഹതയുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പീൽവാദിയുടെ ഗോഡൗണിലും വിമാനത്താവളത്തിലും ചന്ദനത്തൈലം കൈവശം വെച്ചത് നിയമവിരുദ്ധമോ അനധികൃതമോ ആണെന്ന് ഒരു കാരണവശാലും പറയാൻ കഴിയില്ല. കൂടാതെ, അസംസ്കൃത വസ്തുക്കൾ ശേഖരിക്കുന്നതിൽ അപ്പീൽവാദി എന്തെങ്കിലും നിയമവിരുദ്ധമായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ, അവരുടെ കയറ്റുമതിക്ക് അനുമതി ലഭിക്കില്ലായിരുന്നു എന്നും മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ സമർപ്പിച്ചു.

12. കേരള ഹൈക്കോടതിയുടെ അപവദിത വിധിന്യായത്തോട് യോജിക്കുന്ന സർക്കാർ, ആ വിധിന്യായത്തിൽ ഈ കോടതി ഇടപെടരുതെന്ന് വാദിച്ചു. സർക്കാരിന് വേണ്ടി ഹാജരായ അഭിഭാഷകൻ സി. ശശി, ചന്ദനത്തൈലം വനവിഭവമാണോ എന്ന കാര്യത്തിൽ

ഒരു തർക്കവുമില്ലെന്ന് വാദിച്ചു. ഫോറസ്റ്റ് റേഞ്ച് ഓഫീസർ v. പി. മുഹമ്മദ് അലി[8] കേസിലെ ഈ കോടതിയുടെ വിധിന്യായത്തിൽ ആശ്രയിച്ച്, അഭിഭാഷകൻ വാദിച്ചത്, പിന്നീട് വന്ന സ്റ്റാൻഡേർഡ് എസ്സെൻഷ്യൽ ഓയിൽ ഇൻഡസ്ട്രീസ് കേസിലെ വിധിയിൽ, നിയമത്തിൽ നിർവചിച്ചിട്ടുള്ള 'വനവിഭവം' എന്നതിൽ ചന്ദനത്തൈലം ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടെന്ന് വ്യക്തമായി പറയുന്നുണ്ട് എന്നാണ്. ചന്ദനത്തൈലം കൈവശം വെച്ചതിനെക്കുറിച്ച് തർക്കമില്ലാത്തതിനാൽ, അത് നിയമപരമായിരുന്നെന്നും, വനവിഭവം നിയമപരമായ ഉറവിടങ്ങളിൽ നിന്ന് ശേഖരിച്ചതാണെന്നും, നിയമ വിരുദ്ധമായിട്ടല്ലെന്നും തെളിയിക്കേണ്ടത് അപ്പീൽവാദിയുടെ ചുമതലയാണെന്ന് സർക്കാരിന്റെ അഭിഭാഷകൻ വാദിച്ചു.

13. അപ്പീൽവാദിക്ക് വേണ്ടി ഹാജരായ അഭിഭാഷകൻ വാദിച്ചത്, ചന്ദനത്തൈലം ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കാൻ അസംസ്കൃത വസ്തുവായി ഉപയോഗിച്ചത് 'റെഡ് ഓയിൽ' ആണെന്ന് പറയുന്നതിലൂടെ മാത്രം, നിയമപ്രകാരമുള്ള ബാധ്യത നിറവേറ്റാൻ കഴിയില്ലെന്നാണ്. അതായത്, അസംസ്കൃത വസ്തു നിയമപരമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയാണ് നേടിയതെന്ന് തെളിയിക്കേണ്ടത് അവരുടെ ഉത്തരവാദിത്തമാണെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. അപ്പീൽവാദി വനവിഭവങ്ങൾ കൈവശംവച്ചുവെന്ന് തെളിയിക്കപ്പെട്ടതോടെ, അവയുടെ ഉറവിടം നിയമപരമാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ അപ്പീൽവാദി സെൻട്രൽ എക്സൈസ് രജിസ്റ്ററുകളിലെയും മറ്റ് രേഖകളിലെയും ചില വിവരങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചതായി അഭിഭാഷകൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. എന്നാൽ, ഈ രേഖകൾ മാത്രം ഇതിന് പര്യാപ്തമല്ല എന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. കേരള വനനിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 69 പ്രകാരമുള്ള വ്യവസ്ഥ

8 1993 Supp (3) SCC 627

ബാധകമാകുന്നത്, സർക്കാർ, വനവിഭവങ്ങൾ കൈവശം വച്ചുവെന്ന് തെളിയിക്കുമ്പോഴാണ്. ഈ കേസിൽ ചന്ദനത്തൈലം ഒരു വനവിഭവമാണ്. അപ്പീൽവാദിയുടെ ചന്ദനത്തൈലം വിമാനത്താവളത്തിൽ നിന്ന് പിടിച്ചെടുത്തതിലൂടെയും പിന്നീട് അവരുടെ സ്ഥാപനത്തിൽ നിന്ന് 73.6 കിലോഗ്രാം ചന്ദനത്തൈലം കണ്ടെടുത്തതിലൂടെയും സർക്കാരിന് മേലുള്ള പ്രാഥമിക ഉത്തരവാദിത്വം നിറവേറ്റപ്പെട്ടു. അതിനാൽ, വകുപ്പ് 69-ഉം അതിലെ വ്യവസ്ഥയും ഇവിടെ ബാധകമാണ്. അതിനാൽ, വനവിഭവങ്ങളുടെ ഉറവിടം നിയമപരമാണെന്നും, അവ കൈവശം വയ്ക്കാൻ തങ്ങൾക്ക് നിയമപരമായ അവകാശമുണ്ടെന്നും തെളിയിക്കേണ്ട ബാധ്യത അപ്പീൽവാദിയുടേതായി മാറി. കുറച്ച് വ്യാപാരികൾ പല അളവിൽ 'റെഡ് ഓയിൽ' നൽകിയിരുന്നു എന്ന് പറയുന്നതിലൂടെ മാത്രം ഈ ബാധ്യത നിറവേറ്റാൻ സാധിക്കില്ല എന്നും ആവർത്തിച്ചു വ്യക്തമാക്കി. ചില വ്യാപാരികളെങ്കിലും അപ്പീൽവാദി നൽകിയ വിവരങ്ങൾ ശരിയാണെന്ന് മൊഴി നൽകേണ്ടതായിരുന്നു. അപ്പീൽവാദി ഹാജരാക്കിയ ഇൻവോയ്സുകളും രജിസ്റ്ററുകളും അപൂർണ്ണമായിരുന്നു. കൂടാതെ, ശരിയായ പരിശോധനയ്ക്ക് ആവശ്യമായ എല്ലാ വിവരങ്ങളും അതിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ വസ്തുതകൾ അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ മൊഴിയിലൂടെ തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് വിചാരണ കോടതി നിരീക്ഷിച്ചു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, വനവിഭവങ്ങൾ ശേഖരിച്ചതും കൈവശംവച്ചതും നിയമപരമായാണെന്ന് തെളിയിക്കാൻ അപ്പീൽവാദിക്ക് സാധിച്ചില്ല.

14. അപ്പീൽ കോടതി മതിയായ കാരണങ്ങളില്ലാതെയും, രേഖകൾക്ക് വിരുദ്ധമായും, തെളിവുകളെയോ നിയമത്തെയോ തെറ്റായി വിലയിരുത്തിക്കൊണ്ട് ശിക്ഷാവിധി അസംഗതമായി റദ്ദാക്കിയാൽ, ഹൈക്കോടതിക്ക് ആ കണ്ടെത്തലുകളിൽ ഇടപെടാൻ

കഴിയുമെന്ന് ഘൂരെ ലാൽ (മേൽപരാമർശം) കേസിലെ കോടതി വിധി ഉദ്ധരിച്ച് കൊണ്ട് അഭിഭാഷകൻ വാദിച്ചു. ഈ സമർപ്പണങ്ങളുടെയെല്ലാം അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ഈ അപ്പീൽ തള്ളണമെന്നും, വിചാരണ കോടതി രേഖപ്പെടുത്തിയ ശിക്ഷാവിധി ശരിവയ്ക്കണമെന്നും സർക്കാർ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

നിയമത്തിലെ പ്രസക്തമായ വകുപ്പുകൾ താഴെ നൽകുന്നു:

15 . വകുപ്പ് 2 (f): 'വനം' എന്നതിന്റെ നിർവചനം

“2. ...(f) 'വനം' എന്നതിൽ താഴെ പറയുന്നവ ഉൾപ്പെടുന്നു:

(i) ഒരു വനത്തിൽ നിന്ന് കണ്ടെടുത്തതോ അല്ലെങ്കിൽ അവിടെ നിന്ന് കൊണ്ടുവന്നതോ ആയ താഴെ പറയുന്നവ:

മരം, മരക്കരി, മരത്തിൽ നിന്നെടുക്കുന്ന എണ്ണ, മരപ്പശ, മരക്കറ, മരത്തൊലി, അരക്ക്, ചന്ദനം, തേക്ക് എന്നിവയുടെ നാരുകളും വേരുകളും; കൂടാതെ,

(ii) ഒരു വനത്തിൽ നിന്ന് കണ്ടെത്തുന്നതോ അവിടെ നിന്ന് കൊണ്ടുവരുന്നതോ ആയ താഴെ പറയുന്നവയും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു:

a) മരങ്ങൾ, അവയുടെ ഇലകൾ, പൂക്കൾ, കായ്കൾ, കൂടാതെ മരങ്ങളുടെ ഇവിടെ പ്രത്യേകമായി പറയാത്ത മറ്റ് ഭാഗങ്ങളും ഉത്പന്നങ്ങളും.

b) മരങ്ങളല്ലാത്ത ചെടികൾ, അതായത്, പുല്ല്, വള്ളികൾ, ഈറ്റ, പായൽ തുടങ്ങിയവയും അത്തരം ചെടികളുടെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളും ഉത്പന്നങ്ങളും;

c) പട്ടനൂൽപ്പുഴുവിന്റെ കൊക്കൂണുകൾ, തേൻ, മെഴുക്,

d) പീറ്റ്, ഉപരിതല മണ്ണ്, പാറ, ധാതുക്കൾ (ചുണ്ണാമ്പുകല്ല്, ലാറ്ററൈറ്റ് എന്നിവ ഉൾപ്പെടെ), ധാതു എണ്ണകൾ, ഖനികളിൽ നിന്നും ക്വാറികളിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്ന എല്ലാ ഉത്പന്നങ്ങളും."

വകുപ്പ് 27 താഴെപ്പറയുന്ന വിധത്തിലാണ് :

" 27. (1) ഏതെങ്കിലും ഒരു വ്യക്തി,

(a) വകുപ്പ് 7 വിലക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും പ്രവൃത്തി ചെയ്യുക; അല്ലെങ്കിൽ

(b) സംരക്ഷിത വനത്തിന് തീയിടുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ വനത്തിന് അപകടമുണ്ടാക്കുന്ന രീതിയിൽ തീ കത്തിക്കുകയോ, കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന തീ അണയ്ക്കാതെ പോകുകയോ ചെയ്യുക; അല്ലെങ്കിൽ

(c) സംരക്ഷിത വനങ്ങളല്ലാത്തതോ, അല്ലെങ്കിൽ സംരക്ഷിത വനങ്ങളായി പ്രഖ്യാപിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലോ ഉള്ള കാടുകൾക്ക് അല്ലെങ്കിൽ വനമേഖലയ്ക്ക് തീയിടുകയും, ആ തീ സംരക്ഷിത വനങ്ങളിലേക്കും സംരക്ഷിത വനമായി പ്രഖ്യാപിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലേക്കും പടരുന്നത് തടയാൻ മുൻകരുതലെടുക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുക; അല്ലെങ്കിൽ

(d) സംരക്ഷിത വനങ്ങളിൽ നിന്നോ, സംരക്ഷിത വനങ്ങളായി പ്രഖ്യാപിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നോ നിയമവിരുദ്ധമായി മാറ്റിയ ഏതെങ്കിലും

വനവിഭവം അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് കൈപ്പറ്റുകയോ കൈവശം വെക്കുകയോ ചെയ്യുക; അല്ലെങ്കിൽ

(e) ഒരു സംരക്ഷിത വനത്തിലോ, അല്ലെങ്കിൽ സംരക്ഷിത വനമായി പ്രഖ്യാപിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന സ്ഥലത്തോ,

(i) കൃഷിക്കുവേണ്ടിയോ മറ്റ് ആവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയോ ഭൂമി വെട്ടിത്തെളിയിക്കുകയോ, കിളക്കുകയോ ചെയ്യുക, അല്ലെങ്കിൽ ഷെഡ്ഡുകളോ മറ്റ് കെട്ടിടങ്ങളോ സ്ഥാപിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ മരങ്ങൾ നടുക; അല്ലെങ്കിൽ

(ii) ഏതെങ്കിലും മതിൽ, കിടങ്ങ്, ബണ്ട്, വേലി, കൈവരി എന്നിവയ്ക്ക് കേടുപാടുകൾ വരുത്തുകയോ, രൂപമാറ്റം വരുത്തുകയോ, നീക്കം ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുക; അല്ലെങ്കിൽ

(iii) ഏതെങ്കിലും മരം മുറിക്കുക, വീഴ്ത്തുക, ചുറ്റും മുറിപ്പാടുണ്ടാക്കുക, അടയാളപ്പെടുത്തുക, ശിഖരങ്ങൾ മുറിച്ചുമാറ്റുക, പിഴുതെടുക്കുക, കത്തിക്കുക, അറുക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ വീണുപോയതോ വെട്ടിവീഴ്ത്തിയതോ ആയ മരങ്ങൾ നീക്കം ചെയ്യുക, അല്ലെങ്കിൽ അതിൻ്റെ തൊലിയോ ഇലകളോ നീക്കം ചെയ്യുക, അല്ലെങ്കിൽ മറ്റ് തരത്തിൽ കേടുപാടുകൾ വരുത്തുക.

(iv) അതിക്രമിച്ച് കടക്കുകയോ, കന്നുകാലികളെ മേയാൻ വിടുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ കന്നുകാലികളെ അതിക്രമിച്ച് കടക്കാൻ അനുവദിക്കുകയോ ചെയ്യുക; അല്ലെങ്കിൽ

(v) കല്ലുവെട്ടുക, ചുണ്ണാമ്പുകല്ല് അല്ലെങ്കിൽ മരക്കരി കത്തിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും വനവിഭവം ശേഖരിക്കുകയോ, ഏതെങ്കിലും നിർമ്മാണ പ്രക്രിയക്ക്

വിധേയമാക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ നീക്കം ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുക; അല്ലെങ്കിൽ

(vi) ഏതെങ്കിലും മരം, ഈറ്റ എന്നിവ വെട്ടുന്നതിലോ, തടി നീക്കം ചെയ്യുന്നതിലോ അശ്രദ്ധ കാരണം എന്തെങ്കിലും നാശനഷ്ടം വരുത്തുക,

മേൽ പറഞ്ഞ കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്ക് ഒരു വർഷത്തിൽ കുറയാത്തതും അഞ്ച് വർഷം വരെ ആകാവുന്നതുമായ തടവുശിക്ഷയും, ആയിരം രൂപയിൽ കുറയാത്തതും അയ്യായിരം രൂപ വരെയാകാവുന്നതുമായ പിഴയും ലഭിക്കും. കൂടാതെ, കോടതിക്ക് ഉചിതമെന്ന് തോന്നുന്നപക്ഷം, വനത്തിനുണ്ടായ നാശനഷ്ടത്തിന് നഷ്ടപരിഹാരം നൽകാനും ഉത്തരവിടാം."

********** **********

വകുപ്പ് 69 താഴെപ്പറയുന്ന വിധത്തിലാണ് :

"69. ഈ നിയമപ്രകാരം നടക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും നടപടിക്രമങ്ങളിലോ, അല്ലെങ്കിൽ ഈ നിയമപ്രകാരം ചെയ്ത ഏതെങ്കിലും കാര്യങ്ങളുടെ ഫലമായോ, ഏതെങ്കിലും വനവിഭവം കേന്ദ്ര സർക്കാരിൻ്റെയോ സംസ്ഥാന സർക്കാരിൻ്റെയോ സ്വത്താണോ എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഒരു ചോദ്യം ഉയർന്നാൽ, അതിന് വിരുദ്ധമായി തെളിയിക്കപ്പെടുന്നത് വരെ, അത്തരം വനവിഭവം കേന്ദ്ര സർക്കാരിൻ്റെയോ അല്ലെങ്കിൽ സാഹചര്യമനുസരിച്ച് സംസ്ഥാന സർക്കാരിൻ്റെയോ സ്വത്താണെന്ന് അനുമാനിക്കപ്പെടും."

16. ചട്ടം 3 അനുസരിച്ച്, ചട്ടങ്ങളിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പാസ്സ് ഇല്ലാതെ ആർക്കും മരമോ മറ്റ് വനവിഭവങ്ങളോ ഇറക്കുമതി ചെയ്യാനോ കയറ്റുമതി ചെയ്യാനോ കടത്താനോ കഴിയില്ല. ചട്ടം 3 (3) അത്തരം പാസ്സ് ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള നടപടിക്രമങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. കൂടാതെ, ചട്ടം 23 അനുസരിച്ച്, ഈ ചട്ടങ്ങൾ ലംഘിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും ആറ് മാസം വരെ തടവോ അഞ്ഞൂറ് രൂപ വരെ പിഴയോ അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടും കൂടിയോ ഉള്ള ശിക്ഷ ലഭിക്കും.

17. ഫോറസ്റ്റ് റേഞ്ച് ഓഫീസർ v. പി. മുഹമ്മദ് അലി (മേൽപരാമർശം) കേസിൽ, ഈ കേസിന് ആധാരമായ കേരള വന നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചത്, ചന്ദനത്തൈലം 'വനവിഭവം' അല്ലെന്നും, 'മരത്തിൽ നിന്നെടുക്കുന്ന എണ്ണ' എന്ന പദം, ഇനം തിരിച്ച് പറയാത്ത വസ്തുക്കളെയാണ് (ചന്ദനം, തേക്ക്, വേരുകൾ) സൂചിപ്പിക്കുന്നതെന്നും, കൂടാതെ, 'മരത്തിൽ നിന്നെടുക്കുന്ന എണ്ണ' എന്നത് സ്വാഭാവിക ഉത്പന്നങ്ങളെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്, അല്ലാതെ രാസപ്രക്രിയകളിലൂടെ ഉണ്ടാക്കുന്നവയെയല്ല എന്നുമുള്ള വാദങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടായിരുന്നു. കോടതി ഈ വ്യാഖ്യാനം തള്ളുകയും താഴെ പറയുന്ന വിധി പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്തു:

> “6 ... ഇന്ത്യയിൽ പലതരം സുഗന്ധ എണ്ണകൾ ഉണ്ട് എന്ന കാര്യം ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണ് ചന്ദനത്തൈലം, അഗർ-വുഡ് ഓയിൽ, ദേവദാരു ഓയിൽ, പൈൻ ഓയിൽ എന്നിവ. കൂടാതെ, വനപ്രദേശങ്ങളിലെ മരങ്ങളിൽ നിന്ന് പുറത്തുവരുന്ന ദ്രാവകങ്ങളിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന ഓലിയോ-റെസിനും, വുഡ് ഓയിലും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഈ സുഗന്ധ എണ്ണകൾ ഏതെങ്കിലും വനത്തിലെ മരത്തിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്നവയാണ്.

ഹൈക്കോടതി നിരീക്ഷിച്ചതുപോലെ, ചന്ദനം ഒരു വനവിഭവമാണ്. അതിന്റെ വേരുകൾ പോലും വനവിഭവമായി ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കേരള വനനിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 2 (k) പ്രകാരം അവയെല്ലാം തടിയായി കണക്കാക്കാം. പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണ് വനസമ്പത്ത്, അത് സംരക്ഷിക്കുക എന്നതാണ് ഈ നിയമത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. വകുപ്പ് 2 (f) ലെ 'വനവിഭവം' എന്നതിന്റെ നിർവചനത്തിൽ എല്ലാം ഉൾപ്പെടുന്നു. ഉൾപ്പെടുന്നു എന്ന വാക്ക് ഒരു കാര്യത്തിന്റെ വ്യാപ്തി വർദ്ധിപ്പിക്കാനായി ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒന്നാണെന്ന് നിയമത്തിൽ വ്യക്തമാണ്. ഒരു നിയമത്തിലെ വ്യാഖ്യാന ഭാഗങ്ങളിൽ ഇത് ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ, നിയമത്തിലെ വാക്കുകളുടെയും പദങ്ങളുടെയും അർത്ഥം വിപുലീകരിക്കുക എന്നതാണ് ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യം. ക്രൈസ് ഓൺ സ്റ്റാറ്റ്യൂട്ട് ലോയുടെ ഏഴാം പതിപ്പിൽ 64-ആം പേജിൽ വാക്കുകളുടെയും പദങ്ങളുടെയും വ്യാഖ്യാനത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്:

"പാർലമെന്റ് നിയമങ്ങളുടെ വ്യഖ്യാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വം, നിയമങ്ങളിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തിനനുസരിച്ച് അവയെ വ്യാഖ്യാനിക്കണം എന്നതാണ്. നിയമത്തിലെ വാക്കുകൾ വ്യക്തവും സംശയരഹിതവുമാണെങ്കിൽ, ആ വാക്കുകളെ അവയുടെ സാധാരണവും സ്വാഭാവികവുമായ അർത്ഥത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. അങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ, വാക്കുകളിലൂടെ മാത്രമേ നിയമം നിർമ്മിച്ചവരുടെ ഉദ്ദേശം ഏറ്റവും നന്നായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയൂ."

214-ആം പേജിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: ഒരു വാക്കിന്റെ അർത്ഥം വിപുലീകരിക്കുന്ന

വിധത്തിലുള്ള ഒരു വ്യാഖ്യാനം, അതിന്റെ സാധാരണ ഗതിയിലുള്ള അർത്ഥം ഇല്ലാതാക്കുന്നില്ല. എല്ലാ വശങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വിധത്തിൽ നിർവചനത്തിന് നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനം, ഒരു വാക്ക് അതിന്റെ സാധാരണ, പ്രചാരത്തിലുള്ള, സ്വാഭാവിക അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നത് തടയാനല്ല, മറിച്ച് നിയമത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ആ വാക്കിനെ, സന്ദർഭത്തിലോ വിഷയത്തിലോ വിരുദ്ധമായൊന്നും ഇല്ലാത്തപക്ഷം, സാധാരണഗതിയിൽ ബാധകമല്ലാത്ത ചില കാര്യങ്ങൾക്കും ബാധകമാക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്. വ്യാഖ്യാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഈ വ്യവസ്ഥ, അവ്യക്തമായ വാക്കുകളെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കണം, അല്ലാതെ വ്യക്തമായ വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം മാറ്റിയെഴുതാൻ വേണ്ടി ഉപയോഗിക്കരുത്. വ്യാഖ്യാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മറ്റൊരു പ്രധാന നിയമം എന്തെന്നാൽ, ഒരു കൂട്ടം വാക്കുകൾക്ക് പകരം മറ്റൊരു കൂട്ടം വാക്കുകൾ വയ്ക്കുന്നതായിട്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളിലും ഒരു പദത്തിന്റെ അർത്ഥം എന്തായിരിക്കണം എന്ന് കർശനമായി നിർവചിക്കുന്നതായിട്ടോ വ്യഖ്യാനത്തെ കണക്കാക്കാൻ പാടില്ല എന്നതാണ്. മറിച്ച്, സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ഒരു പദത്തിൽ എന്തെല്ലാം അർത്ഥങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു എന്നാണ് അതിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്.

********** **********

8. വകുപ്പ് 2(f)-ലെ നിർവചനത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന വാക്ക്, സാധാരണഗതിയിൽ 'വുഡ് ഓയിൽ' എന്ന് പറയുന്നവയെ ഒഴിവാക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതല്ല. ഈ സാങ്കേതിക പദം, എല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന

നിർവചനത്തിന്റെ ഭാഗമായതുകൊണ്ട്, അതിനെ അതിന്റെ സാങ്കേതിക അർത്ഥത്തിൽ വിശാലമായി വ്യാഖ്യാനിക്കണം. അങ്ങനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ, ഈ നിയമത്തിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷ്യത്തെയും ഉദ്ദേശ്യത്തെയും പരാജയപ്പെടുത്തുന്ന തരത്തിൽ അതിനെ പരിമിതപ്പെടുത്താൻ കഴിയില്ല. എണ്ണ വേർതിരിച്ചെടുക്കുന്ന പ്രക്രിയ ഇവിടെ നിർണായകമല്ല, കാരണം എണ്ണ സ്വാഭാവികമായ സ്രവത്തിലൂടെയോ രാസ അല്ലെങ്കിൽ യാന്ത്രിക പ്രക്രിയകളിലൂടെയോ വേർതിരിച്ചെടുക്കാം. ചന്ദനമരം മുറിച്ച് അതിന്റെ കാതലും വേരുകളും ഫാക്ടറിയിൽ അസംസ്കൃത വസ്തുവായി ഉപയോഗിക്കുകയും യാന്ത്രിക പ്രക്രിയകളിലൂടെ അതിൽ നിന്ന് ചന്ദനത്തൈലം വേർതിരിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എണ്ണ അല്ലെങ്കിൽ ചന്ദനത്തൈലം എന്ത് ആവശ്യത്തിന് ഉപയോഗിക്കുന്നു എന്നത് ഇവിടെ പ്രസക്തമല്ല. അതുകൊണ്ട്, നിയമത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന 'മരത്തിൽ നിന്നെടുക്കുന്ന എണ്ണ അല്ലെങ്കിൽ വുഡ് ഓയിൽ' എന്ന വാക്കിന്, അത് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന സന്ദർഭം കണക്കിലെടുത്ത്, ലക്ഷ്യാധിഷ്ഠിതമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനം നൽകേണ്ടതുണ്ട്. നിയമനിർമ്മാണ സമിതിയുടെ ഉദ്ദേശ്യവും ലക്ഷ്യവും പരിഗണിച്ച് അതിന്റെ അർത്ഥം കണ്ടെത്തേണ്ടതുണ്ട്. പ്രതി അല്ലെങ്കിൽ കുറ്റാരോപിതൻ ആവശ്യപ്പെടുന്ന നിയന്ത്രിത അർത്ഥം നിയമത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തും, കൂടാതെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിലുള്ള വ്യാഖ്യാനം യഥാർത്ഥ അർത്ഥത്തെ ഇല്ലാതാക്കുകയും ചെയ്യും. 'മരത്തിൽ നിന്നെടുക്കുന്ന എണ്ണ അല്ലെങ്കിൽ വുഡ് ഓയിൽ' എന്ന വാക്കിനെ പരിമിതപ്പെടുത്താൻ നിയമനിർമ്മാണ സമിതി ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. പ്രതി വാദിച്ചതുപോലെ, 'ഡിപ്റ്റെറോകാർപ്പസ്' മരങ്ങളിൽ നിന്ന്

മാത്രം ലഭിക്കുന്ന എണ്ണയാണ് 'മരത്തിൽ നിന്നെടുക്കുന്ന എണ്ണ' എന്നതിന് നിയമത്തിൽ നിർബന്ധിത സാഹചര്യങ്ങൾ കോടതി കാണുന്നില്ല. ഇത് ബഹുമാനപ്പെട്ട സിംഗിൾ ജഡ്ജിയുടെ വിധിയിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടതാണ്. ലക്ഷ്യാധിഷ്ഠിത വ്യാഖ്യാനം വിലയേറിയ വനസമ്പത്തായ ചന്ദനം സംരക്ഷിക്കാൻ സഹായിക്കും. അതുപോലെ, ചന്ദനം നിയമവിരുദ്ധമായി മുറിക്കുന്നതും കടത്തുന്നതും ഇത് തടയുന്നു, ചന്ദനമരങ്ങളോ അതിന്റെ കഷണങ്ങളോ വേരുകളോ കൈവശം വെച്ചതിന് ചന്ദനത്തൈലം നിർമ്മിക്കുന്നവർക്കാണ് ഉത്തരവാദിത്വം. കർണാടക നിയമത്തിൽ 'അധിക ജാഗ്രതയുടെ ഭാഗമായി' (ex abundanti cautela) ചന്ദനത്തൈലം പ്രത്യേകം ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ മറ്റ് നിയമങ്ങളിൽ അത് പരാമർശിക്കാത്തത് അതിന്റെ പ്രാധാന്യം കുറയ്ക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട്, ചന്ദനത്തൈലം 'മരത്തിൽ നിന്നെടുക്കുന്ന എണ്ണ' എന്ന വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുമെന്ന് നിയമപരമായി വ്യാഖ്യാനിക്കാം. വിദഗ്ധാഭിപ്രായം ഒരു അഭിപ്രായം മാത്രമാണ്, അത് വ്യാഖ്യാനത്തിന് കോടതിയെ സഹായിക്കില്ല. ആദിത്യ മിൽസ് ലിമിറ്റഡ് v. യൂണിയൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ കേസിൽ [(1988) 4 SCC 315], കേന്ദ്ര എക്സൈസ് ആൻഡ് സാൾട്ട് നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ നിഘണ്ടു അർത്ഥം സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ല, കാരണം അത് ഒരു പരിധി വരെ തെറ്റിദ്ധാരണ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ് എന്ന് കോടതി വിലയിരുത്തി. ഈ ബെഞ്ചിലെ ജസ്റ്റിസ് സഹായ് ഒരു അംഗമായിരുന്ന കിഷൻ ലാൽ v. രാജസ്ഥാൻ സംസ്ഥാനം [1990 Supp SCC 742] എന്ന കേസിൽ, 1961-ലെ രാജസ്ഥാൻ അഗ്രികൾച്ചറൽ പ്രൊഡ്യൂസ് മാർക്കറ്റിംഗ് നിയമപ്രകാരം 'പഞ്ചസാര' ഒരു കാർഷിക ഉത്പന്നമാണോ എന്ന്

കോടതിക്ക് പരിഗണിക്കേണ്ടി വന്നു. ഖാണ്ഡസാരി പഞ്ചസാര ഒരു കാർഷിക ഉത്പന്നമല്ലെന്ന് വാദിച്ചു. ആ വാദം തള്ളിക്കൊണ്ട്, കാർഷിക ഉത്പന്നം എന്ന വാക്കിൽ പട്ടികയിൽ പറയുന്ന എല്ലാ ഉത്പന്നങ്ങളും, അത് കാർഷികമോ, ഹോർട്ടികൾച്ചറൽ ഉത്പന്നമോ, മൃഗസംരക്ഷണ ഉത്പന്നമോ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റെന്തെങ്കിലുമോ ആകട്ടെ, അതെല്ലാം ഉൾപ്പെടുന്നുവെന്ന് കോടതി വിധിച്ചു. നിയമനിർമ്മാണ സമിതിക്ക് കൃത്രിമമായിട്ടാണെങ്കിൽ പോലും, ഒരു വാക്ക് കൂട്ടിച്ചേർക്കാനും നിർവചിക്കാനും, അധികാരമുണ്ട്. അത് മാറ്റിനിർത്തിയാൽ, ഇവിടെ നൽകിയിട്ടുള്ള നിർവചനം സമഗ്രമല്ല, എന്നാൽ പല കാര്യങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. മില്ലുകളിലോ ഫാക്ടറികളിലോ നിർമ്മിക്കുന്ന ഒരു ഉത്പന്നത്തെയും ഇത് ഒഴിവാക്കുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, ഇതിൽ മണ്ണിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന ഉത്പന്നങ്ങൾ മാത്രമല്ല ഉൾപ്പെടുന്നതും. അത്തരത്തിൽ ഒരു വ്യാഖ്യാനം നൽകിയാൽ മൃഗസംരക്ഷണ ഉത്പന്നങ്ങളെല്ലാം ഒഴിവാക്കപ്പെടും. കൂടാതെ, 'അല്ലെങ്കിൽ പട്ടികയിൽ പറയുന്നതുപോലെ' എന്ന പദപ്രയോഗത്തെയും ഇത് അവഗണിക്കുന്നു. അതിനാൽ, ആ നിയമപ്രകാരം ഖാണ്ഡസാരി പഞ്ചസാര ഒരു കാർഷിക ഉത്പന്നമാണെന്ന് കോടതി വിധിച്ചു."

18. മറ്റൊരു പ്രധാനപ്പെട്ട കേസിൽ, അതായത് ഇരു കക്ഷികളും തങ്ങളുടെ വാദങ്ങൾക്കായി ആശ്രയിച്ച സ്റ്റാൻഡേർഡ് എസ്സെൻഷ്യൽ ഓയിൽ ഇൻഡസ്ട്രീസ് കേസിൽ (മേൽപരാമർശം), ചന്ദനത്തൈലം കേരള വന നിയമത്തിലെ[9] വകുപ്പ് 61 എ പ്രകാരം

9 ആ വ്യവസ്ഥ, അതായത് വകുപ്പ് 61A, 1975-ൽ സംസ്ഥാന അസംബ്ലിയാണ് കൂട്ടിച്ചേർത്തത്. വനവിഭവങ്ങൾ പിടിച്ചെടുക്കുന്നതിന് പുറമേ, കുറ്റകൃത്യം ചെയ്യാൻ ഉപയോഗിച്ച വസ്തുക്കളും ഉപകരണങ്ങളും കണ്ടുകെട്ടാൻ സർക്കാർ ഉദ്ദേശിക്കുമ്പോൾ പിന്തുടരേണ്ട നടപടിക്രമങ്ങൾ ഈ വകുപ്പ് വ്യക്തമാക്കുന്നു.

കണ്ടുകെട്ടാൻ കഴിയുമോ എന്നതായിരുന്നു പ്രധാന വിഷയം. ചന്ദനത്തൈലം ഒരു വനവിഭവമായിരുന്നിട്ടും, വകുപ്പ് 61 എ-യിലെ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് പരിമിതികൾ ഉള്ളതുകൊണ്ട്, അത് ഈ വകുപ്പിന്റെ പരിധിയിൽ വരില്ലെന്ന് കോടതി വിധിച്ചു.

> "വകുപ്പ് 21: നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 2 (f) നൽകിയിട്ടുള്ള 'വനവിഭവം' എന്നതിന്റെ നിർവചനം പരിശോധിച്ചാൽ, തടി, മരക്കരി, വിറക് എന്നിവ കൂടാതെ, മരത്തിൽ നിന്നെടുക്കുന്ന എണ്ണ, പശ, കറ, മരത്തൊലി, ചന്ദനത്തിന്റെ വേരുകൾ തുടങ്ങിയവയും അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. എന്നാൽ, വകുപ്പ് 61-എ-യിൽ "ഏതെങ്കിലും വനവിഭവമോ ആനക്കൊമ്പോ" എന്ന് ഉപയോഗിക്കുന്നതിന് പകരം, "തടി, മരക്കരി, വിറക്, ആനക്കൊമ്പ്" എന്ന് പ്രത്യേകം വാക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്, നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ ഉദ്ദേശം ആ വകുപ്പ് പ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ചില വിഭാഗങ്ങൾക്ക് മാത്രമാണ് ഈ വ്യവസ്ഥ നൽകിയിട്ടുള്ളതെന്നും, നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 2(f)-ൽ നിർവചിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ വനവിഭവങ്ങൾക്കും വേണ്ടിയല്ലെന്നും വ്യക്തമാക്കുന്നു. ചന്ദനത്തൈലം ഒരു വനവിഭവമാണ് എന്നതിൽ സംശയമില്ല. എന്നാൽ, കേരള വന നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 61-എ-യിൽ പ്രത്യേകം പറയുന്ന വിഭാഗങ്ങളിൽ മാത്രമായി അതിന്റെ

വകുപ്പ് 61A-യുടെ പ്രധാന ഭാഗം താഴെക്കൊടുക്കുന്നു:

61A. ചില കേസുകളിൽ വനംവകുപ്പ് ഉദ്യോഗസ്ഥർക്ക് വസ്തു കണ്ടുകെട്ടാനുള്ള അധികാരം.-(1) ഈ അധ്യായത്തിലെ മുൻ വ്യവസ്ഥകളിൽ എന്തുതന്നെ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മരം, കരി, വിറക് അല്ലെങ്കിൽ ആനക്കൊമ്പ് തുടങ്ങിയ സർക്കാർ സ്വത്തുക്കളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഒരു കുറ്റം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന് ബോധ്യപ്പെട്ടാൽ , വകുപ്പ് 52 (1) പ്രകാരം വസ്തുക്കൾ പിടിച്ചെടുത്ത ഉദ്യോഗസ്ഥൻ, അനാവശ്യ കാലതാമസം വരുത്താതെ, കുറ്റം ചെയ്യാൻ ഉപയോഗിച്ച എല്ലാ ഉപകരണങ്ങളും (കയറുകൾ, ചങ്ങലകൾ, ബോട്ടുകൾ, വാഹനങ്ങൾ, കന്നുകാലികൾ തുടങ്ങിയവ),സർക്കാർ ഗസറ്റ് വിജ്ഞാപനം വഴി ചുമതലപ്പെടുത്തിയ, അസിസ്റ്റന്റ് കൺസർവേറ്റർ ഓഫ് ഫോറസ്റ്റ് റാങ്കിൽ കുറയാത്ത ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ ('അംഗീകൃത ഉദ്യോഗസ്ഥൻ') മുമ്പാകെ ഹാജരാക്കണം.

അധികാരം ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ആ വകുപ്പ് പ്രകാരം ചന്ദനത്തൈലം കണ്ടുകെട്ടാൻ കഴിയില്ല.

22. അപ്പീൽവാദിയുടെ വാദത്തിൽ കഴമ്പുണ്ടെന്ന് കോടതി കണ്ടെത്തുന്നു. വനനിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 69 ഒരു തെളിവുനിയമം മാത്രമാണ്. ഈ നിയമപ്രകാരം ഏതെങ്കിലും നടപടിക്രമങ്ങൾ നടക്കുമ്പോൾ, മറിച്ച് തെളിയിക്കപ്പെടുന്നത് വരെ, ഒരു വനവിഭവം സർക്കാരിന്റെ സ്വത്തായി അനുമാനിക്കപ്പെടുന്നുവെന്ന് കോടതി വിധിച്ചു. ഈ വകുപ്പ്, വസ്തുവിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശം തെളിയിക്കുന്നതിന് സർക്കാരിനെ സഹായിക്കുന്ന ഒരു ഉപകരണമായി മാത്രമേ പ്രവർത്തിക്കുന്നുള്ളൂ, വസ്തു കണ്ടുകെട്ടാനുള്ള അധികാരം ഈ വകുപ്പ് നൽകുന്നില്ല."

(ഊന്നൽ നൽകി)

19. സുരേഷ് ലോഹിയ (മേൽപരാമർശം) എന്ന കേസിൽ, ഈ കോടതി മുൻ നിലപാടുകളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തി. "പ്രകൃതിദത്ത" വസ്തുക്കളായ കരി, മഹുവ പൂക്കൾ, അല്ലെങ്കിൽ ധാതുക്കൾ എന്നിവയും, "മനുഷ്യാധ്വാനത്തിലൂടെ ഉത്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യനിർമ്മിത വസ്തുക്കളും" തമ്മിൽ കോടതി ഒരു വ്യത്യാസം കൊണ്ടുവന്നു. നിയമപ്രകാരം രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തിലുള്ള വസ്തുക്കൾ 'വനവിഭവം' എന്ന നിർവചനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നില്ല എന്ന് കോടതി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

"7. നിയമനിർമ്മാണ സമിതി 'വനവിഭവം' എന്നതിന് ഒരു നിർവചനം നൽകിയിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക്, ആ നിർവചനത്തിൽ ഇല്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ

കൂട്ടിച്ചേർക്കാൻ കോടതിക്ക് അനുവാദമില്ല. വനസമ്പത്ത് സംരക്ഷിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്ന് കോടതിക്കറിയാം; എങ്കിലും, നിയമം നിർമ്മിക്കാൻ കോടതിക്ക് അധികാരമില്ല; ഇത്തരം വിഷയങ്ങളിൽ ഒരു കോടതിക്ക് ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നത് നിയമത്തിലെ നേരിയ പാകപ്പിഴകൾ പരിഹരിക്കുക മാത്രമാണ്, പുതിയൊരു നിയമം ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കാൻ കഴിയില്ല. നിർവചനത്തിൽ എന്തെങ്കിലും കുറവുകളുണ്ടെങ്കിൽ അത് പരിഹരിക്കേണ്ടത് നിയമനിർമ്മാണ സമിതിയാണ്.

8. ഈ വിഷയത്തിൽ ഗുജറാത്ത് ഹൈക്കോടതിയുടെ ഫതേസാങ് കേസിലെ വിധി ശരിയാണെന്ന് കോടതിക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. കാരണം, മുള പൂർണ്ണമായും ഒരു വനവിഭവമാണെങ്കിലും, മനുഷ്യന്റെ അധ്വാനത്തിലൂടെ വാണിജ്യപരമായി പുതിയതും വ്യത്യസ്തവുമായ ഒരു ഉത്പന്നം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടാൽ, അങ്ങനെയുള്ള ഉത്പന്നം ഒരു വനവിഭവമല്ലാതായി മാറും. ഈ പ്രയോഗത്തിന്റെ നിർവചനം ഒരു സംശയത്തിനും ഇട നൽകുന്നില്ല. വനവിഭവത്തിൽ നിന്ന് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായതും, അതിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ വേറിട്ടതുമായ ഒരു വസ്തുവിനെ ഇത് ഉൾക്കൊള്ളില്ല. നിയമനിർമ്മാണ സമിതി ഒരു വാക്കിനോ പദപ്രയോഗത്തിനോ നിർവചനം നൽകിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, കോടതികൾ ആ നിർവചനം പരിശോധിക്കണം. അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പൊതുവായ ധാരണ നിർണ്ണായകമായി കണക്കാക്കാൻ കഴിയില്ല. അതുകൊണ്ട്, സ്ടൗഡ്സ് ജൂഡീഷ്യൽ ഡിക്ഷണറിയിൽ 'ഉൽപ്പന്നം' എന്നതിനെക്കുറിച്ച് എന്താണ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെന്നത് നിർണായകമല്ല. അതിനാൽ, മുളയിൽ നിന്ന് ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരു ഉൽപ്പന്നത്തെ വാണിജ്യപരമായി മുളയിൽ നിന്ന് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു പ്രത്യേക ഉൽപ്പന്നമായി കണക്കാക്കുമ്പോൾ,

നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 2 (4)-ൽ നിർവചിച്ചിട്ടുള്ള 'വനവിഭവം' എന്ന വിഭാഗത്തിൽ അത് ഉൾപ്പെടില്ല, നിർവചനം എല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു നിർവചനമാണെങ്കിൽ പോലും. മുളപ്പായ, വാണിജ്യപരമായി മുളയിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ഉൽപ്പന്നമായാണ് കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത് എന്ന വസ്തുത കോടതിക്ക് മുന്നിൽ തർക്കവിഷയമായിട്ടില്ല, മാത്രമല്ല, അത് ശരിയായ ഒരു വസ്തുതയുമാണ്.

20. സുരേഷ് ലോഹിയ (മേൽപരാമർശം) കേസിൽ, ഈ കോടതി ഫോറസ്റ്റ് റേഞ്ച് ഓഫീസർ v. പി. മുഹമ്മദ് അലി (മേൽപരാമർശം) എന്ന കേസിലെ വിധി പരാമർശിക്കുകയോ അതിനെക്കുറിച്ച് സൂചിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. സുരേഷ് ലോഹിയ കേസിലും, 'വനവിഭവം', 'തടി', 'മരം' എന്നീ പദങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ ഈ കോടതി ശ്രമിച്ചതായി കോടതി കാണുന്നു. മനുഷ്യൻ്റെ അധ്വാനത്തിലൂടെ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായും വനവിഭവങ്ങളായി കണക്കാക്കാനാവില്ല എന്നും കോടതി വിധിച്ചു.നിയമത്തിൻ്റെ ലക്ഷ്യത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നാണ് ഈ വിഭജനം എന്ന് ഈ കോടതിക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. കാരണം, നിയമവിരുദ്ധമായി ശേഖരിച്ച ചന്ദനം, തേക്ക്, അല്ലെങ്കിൽ മറ്റ് അപൂർവ്വയിനം മരങ്ങൾ എന്നിവ ഉപയോഗിച്ച് ഒരു ഉൽപ്പന്നം ഉണ്ടാക്കുമ്പോൾ, പ്രധാനമായും വനവിഭവങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ആ ഉൽപ്പന്നം നിയമത്തിലെ കർശനമായ വ്യവസ്ഥകളിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കപ്പെടാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. അതിനാൽ, സുരേഷ് ലോഹിയ കേസിലെ വിധി ഒരു ബാധകമായ തീരുമാനമായി കണക്കാക്കാൻ കഴിയില്ല; അതിലെ പ്രസ്താവനകൾ ആ കേസിൻ്റെ വസ്തുതകളിലേക്ക് മാത്രമായി ചുരുക്കണം. ഈ കാരണങ്ങളാൽ, ചന്ദനത്തൈലം ഒരു വനവിഭവമാണെന്ന അനുമാനത്തിൽ കോടതി

പുറപ്പെടുവിച്ച അപവദിത വിധിന്യായം നിയമത്തിന്റെ ശരിയായ വിലയിരുത്തലിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണെന്ന് ഈ കോടതി വിധിക്കുന്നു.

21. ഈ കേസിൽ, പിടിച്ചെടുത്ത വസ്തുക്കളുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശത്തെ അപ്പീൽവാദി ചോദ്യം ചെയ്തില്ല. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 69 പ്രകാരം ഒരാളുടെ കൈവശം ഒരു വനവിഭവം കണ്ടെത്തിയാൽ അത് സംസ്ഥാനത്തിന്റേതോ (അല്ലെങ്കിൽ കേന്ദ്രത്തിന്റേതോ) ആണെന്ന് അനുമാനിക്കുന്നു. ഈ അനുമാനം തിരുത്താവുന്ന ഒന്നാണ്. അതായത്, ഒരു വനവിഭവം ഒരാളുടെ കൈവശം കണ്ടാൽ അത് സർക്കാരിന്റേതാണെന്നുള്ള അനുമാനം തെറ്റാണെന്ന് തെളിയിക്കാൻ പ്രതിക്ക് സാധിക്കും. ഈ അനുമാനത്തിന് ആധാരമായ അടിസ്ഥാനപരമായ വസ്തുതകൾ തെളിയിക്കേണ്ട ബാധ്യത പ്രോസിക്യൂഷനാണ്[10] എന്ന് ഈ കോടതിയുടെ പല തീരുമാനങ്ങളും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ കേസിൽ, പിടിച്ചെടുത്ത സാധനങ്ങൾ അപ്പീൽവാദിയുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ളതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തിൽ നിന്ന് പിടിച്ചെടുത്തതാണെന്നുമുള്ള വസ്തുതയിൽ തർക്കമില്ല. വിദേശത്തേക്ക് കയറ്റി അയക്കാൻ വച്ചിരുന്ന സാധനങ്ങളാണ് വിമാനത്താവളത്തിൽ നിന്ന് പിടിച്ചെടുത്തത്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, വനവിഭവങ്ങൾ കൈവശം വച്ചിരുന്നു എന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ വസ്തുതകൾ സർക്കാർ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഈ കോടതിക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്.

22. അടുത്ത ചോദ്യം, അപ്പീൽവാദി ഈ വിഭവങ്ങൾ നേരായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയാണ്

10 നൂർ ആഘ v. പഞ്ചാബ് സംസ്ഥാനം (2008) 16 SCC 417; ഭോല സിംഗ് v. പഞ്ചാബ് സംസ്ഥാനം (2011) 1 SCC 653; ഗംഗാധർ @ ഗംഗാറാം v. മധ്യപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം ,ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 504/2020-ലെ 2020 ഓഗസ്റ്റ് 5-ലെ വിധിന്യായം .

നേടിയത് എന്ന് തെളിയിച്ചോ എന്നതാണ്. അവരുടെ വാദം രണ്ട് കാര്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്: ഒന്നാമതായി, ചന്ദനത്തൈലം ഉത്പാദിപ്പിക്കാൻ അവർക്ക് കേന്ദ്ര എക്സൈസ് ലൈസൻസ് ഉള്ളതുകൊണ്ട്, പ്രോസിക്യൂഷന് പരാജയപ്പെടേണ്ടി വന്നു. ഇതിനായി, അപ്പീൽവാദി നിയമപ്രകാരം സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള രജിസ്റ്ററുകൾ ഹാജരാക്കി. രണ്ടാമതായി, റെഡ് ഓയിൽ എന്ന അസംസ്കൃത വസ്തുവിൽ നിന്നാണ് തൈലം ഉത്പാദിപ്പിച്ചതെന്നും, ഈ അസംസ്കൃത വസ്തു പല വ്യാപാരികളിൽ നിന്നായി വാങ്ങിയതാണെന്നും അവർ വാദിച്ചു. ഇതിന് തെളിവായി 45 ഇൻവോയ്സുകളും അവർ ഹാജരാക്കി. വനം വകുപ്പ് അധികാരികൾ റെയ്ഡ് നടത്തുകയും വസ്തു പിടിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്ത സമയത്ത് അവർക്ക് നൽകിയ മൊഴി പ്രകാരം, ചെറിയ അളവിലുള്ള റെഡ് ഓയിൽ 104 വ്യത്യസ്ത ഇടപാടുകളിലൂടെയാണ് അവർ ശേഖരിച്ചത്. വിചാരണയ്ക്കിടെ, വനം വകുപ്പിലെ ഫ്ലൈയിംഗ് സ്ക്വാഡ് ഓഫീസറായ PW-2 ക്രോസ്-വിസ്താരത്തിൽ പറഞ്ഞത്, കാർട്ടണുകൾ വിമാനത്താവളത്തിൽ ഇറക്കിയ സ്ഥലത്താണ് സൂക്ഷിച്ചിരുന്നത് എന്നും അതിൽ അപ്പീൽവാദിയായ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ലേബലുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുമാണ്. സാധനങ്ങൾ എവിടെ നിന്ന് വന്നു, എവിടെയ്ക്കാണ് കൊണ്ടുപോകുന്നത് എന്നതിനെക്കുറിച്ച് അറിയാത്തതുകൊണ്ടാണ് അവ പിടിച്ചെടുത്തതെന്നും സാക്ഷി പറഞ്ഞു. സാധനങ്ങൾ, അതായത് ചന്ദനത്തൈലം അടങ്ങിയ കാർട്ടണുകൾ, "അവ എവിടെ നിന്ന് വന്നു എന്ന് കാണിക്കുന്ന രേഖകൾ ഹാജരാക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് പിടിച്ചെടുത്തത്" എന്നും അദ്ദേഹം മൊഴി നൽകി. ചന്ദനത്തൈലം ഉണ്ടാക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന 'റെഡ് ഓയിൽ' പല വ്യക്തികളിൽ നിന്നായിട്ടാണ് വാങ്ങിയതെന്നും, അതിന്റെ വിവരങ്ങൾ വനംവകുപ്പ് അധികാരികൾക്ക് നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നും അപ്പീൽവാദികൾ ഉന്നയിച്ചു. "അപ്പീൽവാദിക്ക്

എണ്ണ വിറ്റ വ്യാപാരികളുടെ വിലാസങ്ങൾ അപൂർണ്ണമായിരുന്നു എന്ന് ക്രോസ് വിസ്താരത്തിനിടെ PW-4 മൊഴി നൽകി, എന്നാൽ ഈ വിവരങ്ങൾ സ്ഥിരീകരിച്ചതിനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. രണ്ടാമതായി, അപ്പീൽവാദി നൽകിയ വിവരങ്ങൾ സംശയാസ്പദമാണെന്നോ വിശ്വസനീയമല്ലെന്നോ തെളിയിക്കാൻ പ്രോസിക്യൂഷൻ ഒരു തെളിവും ഹാജരാക്കിയില്ലെന്നും വാദിച്ചു. PW-4-ന്റെ മൊഴിപ്രകാരം, പിടിച്ചെടുത്ത സാധനങ്ങൾ കോടതി ഉത്തരവിലൂടെ അപ്പീവാദിക്ക് വിട്ടുകൊടുക്കാനുള്ള അപേക്ഷ തള്ളിയ ശേഷം, സർക്കാർ ലേലം ചെയ്തപ്പോൾ അപ്പീൽവാദി അത് വാങ്ങുകയായിരുന്നു. കൂടാതെ, ചന്ദനത്തൈലത്തിന്റെ ഉത്പാദനത്തെക്കുറിച്ചും സാക്ഷി മൊഴി നൽകി. ഒരു കിലോഗ്രാം ചന്ദനത്തിൽ നിന്ന് ഏകദേശം 4% വരെയാണ് ചന്ദനത്തൈലം ലഭിക്കുന്നത്.

23. ചന്ദനത്തൈലം ഒരു വനവിഭവമാണ് എന്ന കാര്യത്തിൽ തർക്കമില്ല. എന്നാൽ, ഈ കേസിൽ പ്രതിക്കെതിരെ ചുമത്തിയ വകുപ്പ് 27(1)(d) പ്രകാരം, "സംരക്ഷിത വനത്തിൽ നിന്ന് നിയമവിരുദ്ധമായി കടത്തിയ ഏതെങ്കിലും പ്രധാന വനവിഭവം, അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് കൈപ്പറ്റുകയോ കൈവശം വെക്കുകയോ ചെയ്താൽ" അവർക്ക് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട ശിക്ഷ ലഭിക്കും. ഇവിടെ, പ്രതിയ്ക്ക് ഇത് നിയമ വിരുദ്ധമാണ് എന്ന അറിവുണ്ടായിരുന്നോ എന്ന കാര്യം പ്രധാനമാണ്. വകുപ്പ് 69 പ്രകാരമുള്ള അനുമാനം, വ്യക്തിയ്ക്ക് ഇതിനെക്കുറിച്ച് മുന്നറിവ് ഉണ്ടായിരുന്നെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ നിയമനിർമ്മാണ സമിതി ഒരു കാര്യം സ്വയമേവ സത്യമാണെന്നോ പറയുന്നതല്ല. മറിച്ച്, വസ്തുവിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശത്തെക്കുറിച്ചാണ് അത് പറയുന്നത്. അതായത്, "മറിച്ച് തെളിയിക്കപ്പെടുന്നതുവരെ വസ്തു സർക്കാരിന്റെതാണ്" എന്ന് അനുമാനിക്കുന്നു.

24. ഇതൊരു പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണ്, കാരണം മറ്റ് ചില നിയമങ്ങളിൽ[11] നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, ഈ കേസിൽ പ്രതിയുടെ കുറ്റകരമായ മാനസികാവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് ഒരു അനുമാനം ഈ നിയമം നിർദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. പകരം, ഇവിടെയുള്ള അനുമാനം വനവിഭവത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശത്തെക്കുറിച്ചാണ്. ഈ വിഷയം, അതായത്, കുറ്റം ചെയ്യുന്നയാൾക്ക് താൻ കുറ്റമാണ് ചെയ്യുന്നത് എന്ന ബോധ്യമുണ്ടോ എന്നത് ഒരു പ്രധാന

11 ഉദാഹരണത്തിന്, ആദായ നികുതി നിയമം, 1961:
"വകുപ്പ് 278E. (1) ഈ നിയമപ്രകാരമുള്ള ഒരു കുറ്റകൃത്യത്തിന് ഒരാളെ പ്രോസിക്യൂട്ട് ചെയ്യുമ്പോൾ, പ്രതിക്ക് കുറ്റം ചെയ്യാനുള്ള മനപ്പൂർവ്വമായ ഒരു ഉദ്ദേശ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് കോടതി അനുമാനിക്കും. എന്നാൽ, തനിക്ക് അത്തരമൊരു ഉദ്ദേശ്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് തെളിയിക്കുന്നതിലൂടെ പ്രതിക്ക് സ്വയം പ്രതിരോധിക്കാൻ കഴിയും.
വിശദീകരണം: ഈ ഉപവകുപ്പിൽ, 'കുറ്റകരമായ മാനസികാവസ്ഥ' എന്നതിൽ ഒരു കുറ്റകൃത്യം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഉദ്ദേശ്യം, ചെയ്യാനുള്ള പ്രേരണ അല്ലെങ്കിൽ കാരണം, അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ്, ഒരു വസ്തുതയിലുള്ള വിശ്വാസം, ഒരു വസ്തുത വിശ്വസിക്കാൻ യുക്തിസഹമായ കാരണം ഉണ്ടാകുക എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നു.
(2) ഈ വകുപ്പ് പ്രകാരം, ഒരു വസ്തുത സംശയാതീതമായി നിലനിൽക്കുന്നു എന്ന് കോടതിക്ക് ബോധ്യപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രമേ അത് തെളിയിക്കപ്പെട്ടതായി കണക്കാക്കൂ. അല്ലാതെ, തന്റെ ഭാഗം സത്യമാകാൻ കൂടുതൽ സാധ്യതയുണ്ടെന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അതിന്റെ നിലനിൽപ്പ് സ്ഥാപിച്ചാൽ മാത്രം മതിയാകില്ല."
അവശ്യസാധന നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 10E ഇപ്രകാരമാണ് :
"10E. കുറ്റകരമായ മാനസികാവസ്ഥ.
(1) ഈ നിയമപ്രകാരമുള്ള ഒരു കുറ്റകൃത്യത്തിന് ഒരാളെ പ്രോസിക്യൂട്ട് ചെയ്യുമ്പോൾ, പ്രതിക്ക് കുറ്റം ചെയ്യാനുള്ള മനപ്പൂർവ്വമായ ഒരു ഉദ്ദേശ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് കോടതി അനുമാനിക്കും. എന്നാൽ, തനിക്ക് അത്തരമൊരു ഉദ്ദേശ്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് തെളിയിക്കുന്നതിലൂടെ പ്രതിക്ക് സ്വയം പ്രതിരോധിക്കാൻ കഴിയും.
വിശദീകരണം: ഈ വകുപ്പിൽ, 'കുറ്റകരമായ മാനസികാവസ്ഥ' എന്നതിൽ ഒരു കുറ്റകൃത്യം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഉദ്ദേശ്യം, ചെയ്യാനുള്ള പ്രേരണ അല്ലെങ്കിൽ കാരണം, അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ്, ഒരു വസ്തുതയിലുള്ള വിശ്വാസം, വിശ്വസിക്കാൻ യുക്തിസഹമായ കാരണം ഉണ്ടാകുക എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നു.
(2) ഈ വകുപ്പ് പ്രകാരം, ഒരു വസ്തുത സംശയാതീതമായി നിലനിൽക്കുന്നു എന്ന് കോടതിക്ക് ബോധ്യപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രമേ അത് തെളിയിക്കപ്പെട്ടതായി കണക്കാക്കൂ. അല്ലാതെ, തന്റെ ഭാഗം സത്യമാകാൻ കൂടുതൽ സാധ്യതയുണ്ടെന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അതിന്റെ നിലനിൽപ്പ് സ്ഥാപിച്ചാൽ മാത്രം മതിയാകില്ല."

നിയമപ്രശ്നമാണ്, ഈ കേസിൽ അത് വളരെ പ്രസക്തവുമാണ്. സാധാരണയായി, ഓരോ കുറ്റകൃത്യത്തിലും പ്രതിയുടെ കുറ്റകരമായ മാനസികാവസ്ഥ അല്ലെങ്കിൽ കുറ്റം ചെയ്യാനുള്ള കരുതിക്കൂട്ടിയുള്ള ഉദ്ദേശ്യം ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണെന്ന ഒരു അനുമാനം നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും, ഈ അനുമാനത്തെ, കുറ്റം സ്ഥാപിക്കുന്ന നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകളിലൂടെയോ അല്ലെങ്കിൽ ആ നിയമം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന വിഷയത്തിലൂടെയോ മാറ്റാൻ കഴിയും. ഈ രണ്ട് കാര്യങ്ങളും പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്.[12] ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, നതുലാൽ v. മധ്യപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം[13] എന്ന കേസിൽ ഈ കോടതി താഴെ പറയുന്ന നിരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തി :

> "ക്രിമിനൽ കുറ്റകൃത്യത്തിൽ, കുറ്റം ചെയ്യുന്നയാൾക്ക് താൻ കുറ്റമാണ് ചെയ്യുന്നത് എന്ന ബോധ്യമുണ്ടോ എന്നത് ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണ്. ഒരു നിയമത്തിന് ഈ ഘടകം ഒഴിവാക്കാൻ കഴിയുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. എന്നാൽ, ഒരു കുറ്റകൃത്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നിയമപരമായ വ്യവസ്ഥ വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ, അത് സാധാരണ നിയമത്തിന് അനുസൃതമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുക എന്നതാണ് ഇംഗ്ലണ്ടിലും ഇന്ത്യയിലും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ന്യായമായ രീതി. നിയമം വ്യക്തമായ അല്ലെങ്കിൽ പ്രകടമായ വ്യവസ്ഥകളിലൂടെ ഇത് ഒഴിവാക്കിയാൽ മാത്രമേ അതിൽ മാറ്റം വരികയുള്ളൂ. ഒരു നിയമത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ക്ഷേമ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയോ ഗുരുതരമായ ഒരു സാമൂഹിക തിന്മ ഇല്ലാതാക്കുകയോ

12 ഷെറാസ് v. ഡി റുട്സെൻ (1895) 1 QB 918; മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാനം v. മേയർ ഹാൻസ് ജോർജ് 1965 (1) SCR 123.

13 AIR 1966 SC 43

ചെയ്യുക എന്നത് മാത്രമാണ് എന്നതിന്റെ അടിസ്ഥനത്തിൽ ആ കുറ്റകൃത്യത്തിൽ നിന്ന് കുറ്റകരമായ മാനസികാവസ്ഥ അല്ലെങ്കിൽ കുറ്റം ചെയ്യാനുള്ള കരുതിക്കൂട്ടിയുള്ള ഉദ്ദേശ്യം എന്ന ഘടകം ഒഴിവാക്കിയോ എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം നൽകാൻ കഴിയില്ല. നിയമത്തിൻ്റെ ലക്ഷ്യം നടപ്പാക്കുന്നത് മറ്റൊരു രീതിയിലും സാധ്യമല്ലെങ്കിൽ മാത്രമേ, മേൽപ്പറഞ്ഞ ഘടകം ഒരു നിയമത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഒരു ക്രിമിനൽ നിയമത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ള കുറ്റകരമായ മാനസികാവസ്ഥ അല്ലെങ്കിൽ കുറ്റം ചെയ്യാനുള്ള പ്രതിയുടെ കരുതിക്കൂട്ടിയുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം, ആ നിയമത്തിൻ്റെ ലക്ഷ്യത്തെയും അതിലെ വകുപ്പുകളെയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കും."

ഉമാശങ്കർ v. ഛത്തീസ്ഗഡ് സംസ്ഥാനം[14] എന്ന കേസിൽ, കോടതി കുറ്റകരമായ മാനസികാവസ്ഥ അല്ലെങ്കിൽ കുറ്റം ചെയ്യാനുള്ള പ്രതിയുടെ കരുതിക്കൂട്ടിയുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞത് താഴെ പറയുന്ന വിധമാണ്:

"7. 489-എ മുതൽ 489-ഇ വരെയുള്ള വകുപ്പുകൾ കള്ളനോട്ടുകളോ വ്യാജ കറൻസിയോ ഉപയോഗിച്ചുള്ള വിവിധ സാമ്പത്തിക കുറ്റകൃത്യങ്ങളാണ് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. ഈ വകുപ്പുകൾ നിയമനിർമ്മാണ സഭ പാസാക്കിയത് രാജ്യത്തിൻ്റെ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയെ സംരക്ഷിക്കാൻ മാത്രമല്ല, കറൻസി നോട്ടുകൾക്ക് മതിയായ സംരക്ഷണം നൽകാനും കൂടിയാണ്. ക്രെഡിറ്റ് കാർഡ് സംവിധാനത്തോട് ആളുകൾക്ക് കൂടുതലായി അടുപ്പം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ വാണിജ്യ ഇടപാടുകളുടെ നട്ടെല്ല് ഇപ്പോഴും

14 (2001) 9 SCC 642

കറൻസി നോട്ടുകളാണ്. എന്നാൽ, ഈ നിയമങ്ങൾ, നിയമവിരുദ്ധമായ സാധനങ്ങൾ അവിചാരിതമായി അല്ലെങ്കിൽ അറിയാതെ കൈവശം വെക്കുകയോ ഉപയോഗിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതല്ല."

8. മേൽപ്പറഞ്ഞ നിയമ വ്യവസ്ഥകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, വകുപ്പ് 489-B-യും 489-C-യും പ്രകാരമുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പ്രതിക്ക് "കറൻസി നോട്ടുകളോ ബാങ്ക് നോട്ടുകളോ കള്ളനോട്ടുകളാണെന്നോ വ്യാജമാണെന്നോ അറിവുണ്ടായിരുന്നോ അല്ലെങ്കിൽ വിശ്വസിക്കാൻ കാരണമുണ്ടായിരുന്നോ" എന്നതാണ് പ്രധാനം. ഇതുകൂടാതെ, കള്ളനോട്ടുകൾ വിൽക്കുകയോ, വാങ്ങുകയോ, കൈപ്പറ്റുകയോ, കൈകാര്യം ചെയ്യുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ യഥാർത്ഥ നോട്ടുകളായി ഉപയോഗിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് മാത്രം ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാനിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 489-B പ്രകാരമുള്ള കുറ്റം സ്ഥാപിക്കാൻ പര്യാപ്തമല്ല. അതുപോലെ, മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ കൂടാതെ, ഏതെങ്കിലും കള്ളനോട്ടുകളോ വ്യാജ നോട്ടുകളോ കൈവശം വെക്കുകയോ ഉപയോഗിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് മാത്രം വകുപ്പ് 489-C പ്രകാരമുള്ള കുറ്റകൃത്യം സ്ഥാപിക്കാൻ മതിയായതല്ല."

രഘുനാഥ് സിംഗ് v. മധ്യപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം[15] എന്ന കേസിൽ, "അറിഞ്ഞുകൊണ്ട്" എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം പ്രതിയുടെ കുറ്റകരമായ മാനസികാവസ്ഥ സ്ഥാപിക്കണം എന്നാണെന്ന് ഈ കോടതി വിധിച്ചു.

"വകുപ്പ് 368 ലെ "അറിവ്" എന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്, ഒരു

15 1967 JLJ 234 (SC)

വസ്തുതയെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യക്തമായ ബോധ്യമാണ്. അതിനാൽ, നിയമത്തിൽ ഏതെങ്കിലും വ്യക്തിയെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോവുകയോ തടവിലാക്കുകയോ ചെയ്തുവെന്ന് അറിഞ്ഞുകൊണ്ട്..." എന്ന് പറയുമ്പോൾ, അതിന്റെ അർത്ഥം ഒരാളെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോവുകയോ തടവിലാക്കുകയോ ചെയ്തുവെന്ന് ആ വ്യക്തിക്ക് ഉറപ്പായും അറിയാം എന്നാണ്." ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമം അതിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ രണ്ട് വ്യത്യസ്ത പ്രയോഗങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ, കുറ്റകൃത്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം അറിവിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും, അപ്പോൾ 'അറിഞ്ഞുകൊണ്ട്' അല്ലെങ്കിൽ 'അറിവോടെ' എന്നീ വാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത്, കുറ്റകൃത്യത്തിന് പിന്നിലെ കുറ്റകരമായ മാനസികാവസ്ഥ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് ഈ അറിവ് നേരിട്ടുള്ള തെളിവുകളിലൂടെയോ സാഹചര്യത്തെളിവുകളിലൂടെയോ തെളിയിക്കപ്പെടണം എന്ന് സൂചിപ്പിക്കാനാണ്. ചിലപ്പോൾ **(**ഉദാഹരണത്തിന്**,** വകുപ്പുകൾ **212, 411** മുതലായവയിൽ**),** 'വിശ്വസിക്കാൻ യുക്തിസഹമായ കാരണം ഉണ്ടാകുക' എന്ന പ്രയോഗം ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്**.** 'അറിഞ്ഞുകൊണ്ട്' അല്ലെങ്കിൽ 'അറിവോടെ' എന്നീ വാക്കുകൾ 'വിശ്വസിക്കാൻ യുക്തിസഹമായ കാരണം ഉണ്ടാകുക' എന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ശക്തമാണ്**,** കാരണം ഒരു കാര്യം അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് / അറിവോടെ ചെയ്യുമ്പോൾ ആ വ്യക്തിക്ക് വസ്തുതയെക്കുറിച്ച് പൂർണ്ണമായ ബോധ്യമുണ്ടായിരിക്കും**.** ഒരു വ്യക്തിക്ക് സംശയിക്കാൻ കാരണം ഉണ്ടെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പ്രത്യേക സാഹചര്യം നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ കാരണം ഉണ്ടെന്നോ ഉള്ള തെളിവ് മാത്രം ഇവിടെ മതിയാകില്ല**.** അറിഞ്ഞുകൊണ്ട്' അല്ലെങ്കിൽ 'അറിവോടെ' എന്നീ വാക്കുകൾ നിയമത്തിൽ

ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ, ഒരു വ്യക്തിക്ക് വെറും സംശയമോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു കാര്യം വിശ്വസിക്കാൻ യുക്തിസഹമായ കാരണമുണ്ടായിരിക്കുകയോ മാത്രം ഉണ്ടായാൽ പോരാ, ആ വസ്തുതയെക്കുറിച്ചുള്ള യഥാർത്ഥ അറിവോ ഉറപ്പോ ഉണ്ടായിരിക്കണം. അതിനാൽ, വകുപ്പ് 368 പ്രകാരമുള്ള ഒരു കുറ്റം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്, പ്രതിക്ക് ആ വ്യക്തിയെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോവുകയോ തടവിലാക്കുകയോ ചെയ്തുവെന്ന് അറിയാമായിരുന്നു എന്ന് തെളിയിക്കണം."

25. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, സംസ്ഥാന സർക്കാർ, വനവിഭവം നിയമവിരുദ്ധമായി കടത്തിയതാണ് അല്ലെങ്കിൽ പ്രതി നിയമവിരുദ്ധമായി കൈവശം വച്ചതാണെന്നും ഈ വസ്തുതകൾ പ്രതിക്ക് അറിയാമായിരുന്നുവെന്നും തെളിയിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നേരത്തെ ചർച്ച ചെയ്തതുപോലെ, ഈ അടിസ്ഥാനപരമായ വസ്തുതകൾ സംശയാതീതമായി തെളിയിക്കേണ്ടത് പ്രോസിക്യൂഷന്റെ ഉത്തരവാദിത്തമാണ്. അതിനുശേഷം മാത്രമേ, പ്രതിക്ക് വിശ്വസനീയമായ ഒരു വിശദീകരണം നൽകാനുള്ള ബാധ്യതയുള്ളൂ.

26. പിടിച്ചെടുത്ത സാധനങ്ങളിൽ അപ്പീൽവാദി സ്ഥാപനത്തിന്റെ ലേബലുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും, സാധനങ്ങൾ കടത്താനുള്ള ലൈസൻസ് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നും തെളിയിക്കാൻ സർക്കാർ ശ്രമിച്ചു എന്നതിൽ സംശയമില്ല. എന്നാൽ, പ്രതി അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് നിയമവിരുദ്ധമായി വനവിഭവങ്ങൾ കൈവശം വെച്ചു എന്ന് തെളിയിക്കാൻ ഇത് മാത്രം മതിയാകില്ല. ഇങ്ങനെയൊരു നിഗമനത്തിൽ എത്തണമെങ്കിൽ, പ്രതി മനഃപൂർവ്വം വനവിഭവങ്ങൾ നിയമവിരുദ്ധമായി കടത്തി എന്ന അടിസ്ഥാനപരമായ വസ്തുത സംശയാതീതമായി പ്രോസിക്യൂഷൻ തെളിയിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, വകുപ്പ് 69 പ്രകാരമുള്ള അനുമാനം ബാധകമല്ല. കാരണം, ആ വകുപ്പ് വനവിഭവം സർക്കാരിൻ്റേതാണ് എന്ന് അനുമാനിക്കണമെന്ന് മാത്രമാണ് നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്.

27. കോടതിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, സെഷൻസ് കോടതിയുടെ വിധി തിരുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഈ അപവദിത വിധിന്യായം തെറ്റാണ്. കേന്ദ്ര എക്സൈസ് ലൈസൻസ് (L-4) ഉടമകൾ എന്ന നിലയിൽ മറ്റ് നിയമങ്ങൾ പാലിക്കാൻ തങ്ങൾക്ക് ബാധ്യസ്ഥരല്ലെന്ന് അപ്പീൽവാദി നൽകിയ വിശദീകരണം തെറ്റിദ്ധാരണാജനകവും തീർത്തും അപര്യാപ്തവുമാണെന്ന് സെഷൻസ് കോടതി വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. അപ്പീൽവാദിക്ക് എക്സൈസ് തീരുവയുള്ള ഉൽപ്പന്നം നിയമാനുസൃതമായി നിർമ്മിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. എന്നാൽ, അത് നിയന്ത്രിത ഉൽപ്പന്നങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മറ്റ് ബാധ്യതകളിൽ നിന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ അവ സൂക്ഷിക്കാനും കടത്താനുമുള്ള ലൈസൻസ്, അനുമതികൾ തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നോ അവരെ ഒഴിവാക്കുന്നില്ല. അപ്പീൽവാദി 45 ഇൻവോയ്സുകളും രസീതുകളും അടങ്ങിയ രേഖകൾ ഹാജരാക്കി, സാധനങ്ങൾ എവിടെ നിന്ന്, എങ്ങനെ, വാങ്ങി എന്നും, 104 ഓളം ഇടപാടുകൾ നടത്തിയെന്നും ബോധിപ്പിച്ചു. അതിനാൽ, വകുപ്പ് 27 (1)(d) പ്രകാരമുള്ള അനുമാനം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നതാണ് നിലവിലെ ചോദ്യം. രേഖാമൂലമുള്ള തെളിവുകൾ പ്രകാരം, വിമാനത്താവളത്തിൽ നിന്ന് പിടിച്ചെടുത്ത കാർട്ടണുകൾ ജർമ്മനി, ഫ്രാൻസ്, സ്പെയിൻ എന്നിവിടങ്ങളിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതായിരുന്നു. ഇതിന് ചട്ട പ്രകാരമുള്ള മുൻകൂർ അനുമതിയോ ക്ലിയറൻസോ ഇല്ല എന്നതായിരുന്നു സർക്കാരിൻ്റെ പ്രധാന വാദം. ഇൻവോയ്സുകളും മറ്റ് രേഖകളും പരിശോധിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല എന്ന് പറയുന്നതല്ലാതെ, അത്തരം ഒരു ശ്രമം നടത്തിയെന്ന്

സ്വതന്ത്രമായി തെളിയിക്കാൻ സർക്കാർ ഒരു ശ്രമവും നടത്തിയില്ല. അപ്പീൽവാദി ഹാജരാക്കിയ രസീതുകളോ മറ്റ് പ്രാഥമിക തെളിവുകളോ കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കിയില്ല. അതുപോലെ, എണ്ണ വിറ്റ വ്യാപാരികളെ കണ്ടെത്താൻ സർക്കാർ ശ്രമിച്ചെന്നും, അപ്പീൽവാദി നൽകിയ തെളിവുകൾ വിശ്വസനീയമല്ലെന്നും കാണിക്കാൻ ഒരു തെളിവും ഹാജരാക്കിയില്ല. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, സാധനങ്ങൾ നിയമവിരുദ്ധമായി ലഭിച്ചതാണെന്ന് അപ്പീൽവാദിക്ക് അറിയാമായിരുന്നു എന്ന് സംശയാതീതമായി തെളിയിക്കാൻ സർക്കാരിന് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്ന് പറയാം.

28. കോടതിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ഹൈക്കോടതിയുടെ വിധി തെറ്റാണ്. പിടിച്ചെടുത്ത വനവിഭവങ്ങൾ മറിച്ച് തെളിയിക്കപ്പെടുന്നതുവരെ സംസ്ഥാന സർക്കാരിൻ്റേതായി കണക്കാക്കുന്നത്, പ്രതിക്ക് കുറ്റകരമായ മാനസികാവസ്ഥ ഉണ്ടായിരുന്നു അല്ലെങ്കിൽ താൻ ചെയ്യുന്നത് കുറ്റമാണെന്ന തികഞ്ഞ ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന അനുമാനത്തിലേക്ക് സ്വയമേവ നയിക്കുമെന്ന ഹൈക്കോടതിയുടെ നിഗമനം ശരിയല്ല. മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, സാധനങ്ങൾ പിടിച്ചെടുത്തത് കൊണ്ടുമാത്രം, അത് നിയമവിരുദ്ധമാണെന്നതിനെക്കുറിച്ചോ അത് എവിടെ നിന്ന് ലഭിച്ചുവെന്നതിനെക്കുറിച്ചോ അപ്പീൽവാദിക്ക് വ്യക്തമായ അറിവുണ്ടായിരുന്നു എന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ ട്രാൻസിറ്റ് പാസ് നൽകാൻ കഴിയാത്തത് കൊണ്ട് അവർക്ക് സാധനങ്ങൾ നിയമവിരുദ്ധമായി ലഭിച്ചതാണെന്ന് അനുമാനിക്കാം എന്നോ ഉള്ള ഹൈക്കോടതിയുടെ കണ്ടെത്തൽ വകുപ്പ് 27 പ്രകാരം തെറ്റാണ്. അപ്പീൽവാദികൾ, ചന്ദനതൈലം എങ്ങനെയാണ് ശേഖരിച്ചതെന്ന് വിശദീകരിക്കുന്ന നിരവധി രേഖകൾ ഹാജരാക്കിയിരുന്നു, അതിനാൽ, ഹൈക്കോടതിയുടെ ഈ അനുമാനത്തെ ന്യായീകരിക്കാൻ കഴിയില്ല. സർക്കാരിൻ്റെ

കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന രേഖകൾ ഹാജരാക്കുന്നതിലും അവ വിശ്വസനീയമല്ലെന്ന് തെളിയിക്കുന്നതിലും സർക്കാർ വീഴ്ച വരുത്തുന്നത് പ്രതിയെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണമാവില്ല. പിടിച്ചെടുത്ത സാധനങ്ങളുടെ ലേലത്തിൽ പങ്കെടുത്തതും അത് വാങ്ങിയതും അപ്പീൽവാദിയെ കുറ്റക്കാരനാക്കുന്നു എന്ന നിഗമനത്തിൽ കോടതിക്ക് എത്താൻ കഴിയില്ല. കരാർ ബാധ്യതകൾ നിറവേറ്റുക എന്നത് ഉൾപ്പെടെ അത്തരം ഒരു നടപടിക്ക് പല കാരണങ്ങളുമുണ്ടാകാം.

29. സെഷൻസ് കോടതി പ്രതിയെ വെറുതെ വിട്ടുകൊണ്ട് പുറപ്പെടുവിച്ച ഉത്തരവിൽ ഹൈക്കോടതി ഇടപെട്ടത് ശരിയല്ലെന്ന് ഈ കോടതിക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. ഘൂരെ ലാൽ കേസിലെ വിധിന്യായത്തിൽ, ഒരു അപ്പീൽ കോടതിക്ക് വിചാരണ കോടതിയുടെ കണ്ടെത്തലുകളിൽ ഇടപെടാൻ മതിയായ കാരണങ്ങൾ ഇല്ലെങ്കിൽ, അത് ചെയ്യരുത് എന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു. എന്നാൽ, അപ്പീൽ കോടതിയുടെ ഇടപെടൽ ആവശ്യമില്ലാത്ത ഇത്തരം കേസുകളിൽപ്പോലും, ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടം, 1973[16] പ്രകാരം, സംസ്ഥാന സർക്കാരിന് ഹൈക്കോടതിയെ സമീപിക്കാൻ അവകാശമുണ്ട്. എന്നാൽ, ഈ കേസിൽ വസ്തുതകൾ വ്യത്യസ്തമാണ്: ഒന്നാമതായി, വകുപ്പ് 69, തെളിവുഭാരം പ്രതിയുടെ മേൽ ചുമത്തുന്നു എന്ന ഹൈക്കോടതിയുടെ നിഗമനം തെറ്റാണ്. വകുപ്പ് 69 ലെ വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്ന്

16 പ്രസക്തമായ വ്യവസ്ഥ ഇപ്രകാരമാണ് :
"378. വെറുതെവിട്ടുകൊണ്ടുള്ള ഉത്തരവിനെതിരായ അപ്പീൽ.
ഉപവകുപ്പുകളായ (2), (3), (5) എന്നിവയിലെ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് വിരുദ്ധമല്ലാത്ത പക്ഷം, അത്തരം വ്യവസ്ഥകൾക്ക് വിധേയമായി, സംസ്ഥാന സർക്കാരിന് ഏത് കേസിലും, ഹൈക്കോടതിയല്ലാത്ത മറ്റ് കോടതികൾ പുറപ്പെടുവിച്ച വെറുതെവിട്ടുകൊണ്ടുള്ള (കുറ്റക്കാരനല്ല എന്ന) ഒരു അസ്സൽ അല്ലെങ്കിൽ അപ്പീൽ ഉത്തരവിനെതിരെയോ, അല്ലെങ്കിൽ പുനഃപരിശോധനയിൽ സെഷൻസ് കോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച വെറുതെവിട്ടുകൊണ്ടുള്ള ഉത്തരവിനെതിരെയോ ഹൈക്കോടതിയിൽ അപ്പീൽ നൽകാൻ പബ്ലിക് പ്രോസിക്യൂട്ടർക്ക് നിർദ്ദേശം നൽകാവുന്നതാണ്.

അത്തരമൊരു നിഗമനത്തിലെത്താൻ സാധിക്കില്ല. രണ്ടാമതായി, വകുപ്പ് 27(1)(d) പ്രകാരം, സാധനങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് അതായത്, അത് നിയമവിരുദ്ധമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയാണ് ലഭിച്ചതെന്ന് പ്രതിക്ക് വ്യക്തമായ അറിവുണ്ടായിരുന്ന എന്ന വസ്തുത സംശയതാതീതമായി തെളിയിക്കേണ്ടത് പ്രോസിക്യൂഷനാണ്. നേരത്തെ വിശദീകരിച്ചതുപോലെ, പ്രതിഭാഗത്തിന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്നതും സർക്കാരിന് നൽകിയതുമായ രേഖകൾ കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കിയില്ല. അതുപോലെ, സർക്കാരിന്റെ വാദങ്ങൾ ശരിയാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ ആവശ്യമായ പ്രാഥമിക തെളിവുകൾ പോലും ഹാജരാക്കുകയോ തെളിയിക്കുകയോ ചെയ്തില്ലെന്ന് രേഖാമൂലമുള്ള വസ്തുതകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

30. മേൽപ്പറഞ്ഞ വസ്തുതകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ഈ കോടതിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, അപവദിത വിധിന്യായം തെറ്റാണ്. അതിനാൽ, അത് റദ്ദാക്കുന്നു. അപ്പീൽ വിജയിക്കുകയും അനുവദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു, ചിലവുകൾ സംബന്ധിച്ച് ഉത്തരവില്ല.

ദിവ്യ പാണ്ഡെ അപ്പീൽ അനുവദിച്ചു.